

DIOGENES, DE NAAKTE WAARHEID



sinds 1957

**DIOGENES,
DE NAAKTE WAARHEID**

een uitgave ter gelegenheid van het achtste lustrum
van Studenten Activiteiten Vereniging Diogenes

1997

Voorwoord

Alles is al een keer geschreven, zelfs het zoveelste voorwoord van een lustrumboek. Alles herhaalt zich in de geschiedenis, alleen de daad blijft in de herinnering.

In het verleden hebben gewaagde daden binnen de witte villa de Nijmeegse plattelandstadsgeest tot nadenken gezet. Dio: waarom, waarheen, waarvoor?

De toonzetting van de briefwisseling tussen oud-medewerkers en het huidige Diogenes liegt er niet om. Het lijkt erop dat oud-Dio nieuw-Dio kritiekloze overgave aan tijdgeest verwijt. Toch is Diogenes in haar veertigjarig bestaan altijd dezelfde gebleven, altijd een spiegel van de tijdgeest. Diogenes is een schip, varende op een woeste zee: golven die ons brengen tot trotse hoogten en leerzame laagten. Diogenes is nooit een zich gelijkmatig ontwikkelende vereniging geweest: de tijdgevoelige zeilen worden altijd weer bijgezet en in weer een andere richting wordt gezocht naar dat beloofde land waar idealen de wetten zijn en tegendraadsheid de norm is. Essentieel voor dit aspect van de vereniging is een groot verloop van medewerkers, helaas wordt hierbij vaak de erfenis uit het verleden verloochend. Bij het verwerpen van oude ideeën, dient de kennis beter behouden te blijven.

Wat verwachten de oud-leden van het Dio van nu? Zij willen Dioneske activiteiten die door veel mensen bewonderd worden, zonder zich te richten op het mainstream publiek. Dit kan niet en dit kon ook nooit. De echte Dio-activiteiten zullen altijd slechts gewaardeerd worden door een select studentengezelschap. Om het bestaansrecht te bewijzen, heeft Diogenes altijd een groter studentenpubliek moeten bereiken. Hierbij zal toch ook in de toekomst altijd het Dio-gehalte behouden moeten blijven.

In de brieven wordt een indruk gegeven van wat er gedurende veertig jaar in Diogenes allemaal is gebeurd en ook van wat er mogelijk is. De Dio-geest van het teweegbrengen van shock na verantwoord nadenken, is in de geschiedenis van Diogenes in vele vormen gegoten. Zowel The Police als De Alpenzjes hebben hun thuis hier gevonden. Huidig Diogenes zit weer in een stijgende lijn. We hebben een uitgebreid activiteiten-programma, een jaarlijks stijgend ledental en uitgebreide externe contacten. Ook het door één van onze eerste Dio-geesten geopperde idee van 'de scheppende ruil' is aanwezig: het leren staat hoog in het vaandel.

En natuurlijk is Diogenes ook nu niet los te zien van maatschappelijke ontwikkelingen. Tegenwoordig leven studenten in een tijd waarin ze een beperkte studietijd en een beperkt budget hebben en daarbij ook nog een teponorm. Een tijd vol van snelheid waarbinnen het moeilijk is om daadkracht vanuit principes vorm te geven. Diogenes springt hierop in door een duidelijke structuur te bieden, een structuur die wordt gedragen door een professionele staf en vaste activiteitencommissies. Zo stuurt en coördineert het de enthousiaste medewerkers.

Het is voor ons slechts gissen in welke richtingen de medewerkers Diogenes de komende decennia zullen sturen. Want als iets uit deze bundel blijkt, dan is het dat iedere generatie zijn stempel drukt op Diogenes.

Kick van Hout & **Remy Angel**

waarnemend
voorzitter

bestuurslid
publiciteit



Oprichtingsbestuur van de vereniging van Jaarkringen *Diogenes*
v.l.n.r. H.A.M. Terlingen, H.H.G. Cremers, A.M.C. v.d. Ven (preses), H.C. de Wolf, J.M. Zwetsloot

Diogenes Pas Veertig Jaar

Nijmegen, die goede stad aan de boorden van de Waal. Die associeer je met een Romeins verleden, die associeer je met een gezellige studentenstad, die associeer je met het goede van het leven. Tenminste als je er net als ik geboren en getogen bent. En in die goede stad zijn een aantal zaken onlosmakelijk met elkaar verbonden. De rivier, het Valkhof, de Romeinen, de Vrede van Nijmegen, singels en parken en roemruchte namen uit de studentenwereld. Namen die zo vervlochten zijn met de geschiedenis van de stad dat je bijna zou vergeten dat onze universiteit toch nog maar pas van deze eeuw is. Want roemrucht zijn de namen van die goede oude studentenverenigingen. Roland, de Meisjesclub, Dynamene, Telemachus... Waar zijn ze gebleven? Opgegaan in grotere verbanden, gewoon verdwenen.

Een naam, al een leven lang met Nijmegen verbonden glorieert nog, Diogenes: en toch pas veertig jaar. Verbazingwekkend. Maar zei de historische Diogenes zelf al niet: "Il faut s'étonner pour s'étonner". Maar die woonde dan ook in een oude ton. De Nijmeegse huist in een statige stadsvilla aan een even riante avenue. En zelf heb ik mij geregeld kunnen overtuigen van de levenslust van deze veertigjarige. Het leven begint toch ook pas bij veertig. En dat betekent dan ook dat er voor deze jarige nog een glanzende toekomst te wachten ligt. Tempobeurs, noch verkorte studieduur hebben Diogenes op de knieën kunnen krijgen. En als je die overleeft, wat heb je dan nog te vrezen.

Diogenes, plaats waar de vitaliteit van *het student* nog steeds geproefd kan worden. Broedplaats voor nieuwe initiatieven en dat toch in die beslotenheid van de villa. Het is die paradox, open en toch gesloten, jong en toch al veertig, die Diogenes zo Nijmeegs doet zijn. Want in deze boeiende stad vol paradoxen, daar hoort Diogenes thuis.

Ik wens iedereen een geweldig verjaardagsfeest.

J. Thielen,
Wethouder

Het Leven Begint Bij Veertig

Mij bereikte, naar ik begreep op de valreep, het verzoek een voorwoord te schrijven voor een uit te geven bundel briefwisselingen ter gelegenheid van het achtste lustrum van Studenten Activiteiten Vereniging Diogenes. Het streven is in deze bundel de nadruk te leggen op het 'Waarom' van Diogenes.

Zoals, naar ik aanneem, in de studentenwereld bekend is, is Diogenes een organisatie waar men er naar streeft een breed programma aan te bieden, variërend van culturele tot politiek-maatschappelijke activiteiten, waaronder films, theater en literatuur. Daarmee is denk ik de 'Waarom'-vraag al beantwoord.

Nog maar onlangs opende ik de Culturele Week, een onderdeel van de introductie, waarin ik onder andere benadrukte dat studenten ook buiten hun studie ruim kennis zouden moeten nemen van (en deelnemen aan) kunst- en cultuuruitingen. Dat deze Culturele Week wordt georganiseerd door studenten is hier dan ook een mooi voorbeeld van.

Het streven van Diogenes de studentenpopulatie wakker te schudden en wakker te houden en dan met name op het gebied van kunst en cultuur steun ik dan ook van harte. Het is goed je te onderscheiden en je duidelijk te profileren. Voor dit alles heeft Diogenes nog een hele toekomst in het vooruitzicht; immers het leven begint bij veertig.

Van dit voorwoord wil ik gebruik maken u te feliciteren met uw achtste lustrum en u veel succes te wensen voor de toekomst.

Prof.dr. T.J.M. van Els,
Rector Magnificus

Tom van den Heuvel

Voorheen voorzitter van het bestuur. Thans lid van de adviesraad.

Quel être n'aime pas qu'on se souvienne de lui?
H.Marsman

Zeer geachte heer Hermans, beste Jules

Hoe u te moeten aanspreken? Toen de lustrumorganisatie mij vroeg u een brief te schrijven aan de hand waarvan wij van gedachten zouden kunnen wisselen over oorsprong, doel en zin van Diogenes, was dit de eerste vraag die ik mij stelde. In mijn ogen bent u een man van de oude garde, het legioen dappere strijders dat de koppen boven het Roelantse maaiveld uitstak, verder keek dan het schuim reikte en daarmee aan de wieg stond van het Diogenes van nu. Een man dus waar ik met ontzag naar opzie. Tegelijkertijd echter vertegenwoordigt u in mijn jaren-negentig-ogen juist datgene waartegen Diogenes zich steeds verzette: de sigarenrokende corpsstudent. Waar tegenwoordig de medewerkers (dit zijn de actieve leden) elkaar alleen bij de voornaam kennen en ik dus de neiging heb in een vrolijk jij-en en jouw-en uit te barsten, realiseer ik me dat dit 'in uw tijd' - drie lustra voor mijn geboorte - geenszins gebruikelijk was. Zelfs het woord 'Diogeneet', wat naar ik begrepen heb uw variant van ons kleurloze 'medewerker' was, is heden ten dage volledig uitgestorven. De aanhef van deze brief, evenals de vele naamsveranderingen die de vereniging onderging (studentenvereniging, studentenactiviteitenorganisatie en nu studentenactiviteitenvereniging) getuigen eveneens van het tweeslachtige karakter van onze vereniging - dat we tegenwoordig wellicht 'eclectisch' zouden noemen of, god betere, postmodern. Hoe ver liggen onze werelden uiteen.

Hoewel dit alles gemijmer lijkt over toen en nu, wat overigens hier niet zou misstaan, denk ik dat deze schijnbaar betekenisloze 'kantlijnpraat' een belangrijk deel uitmaakt van onze vereniging. Zowel het gepraat in de marge overigens als haar onderliggende zin. In een zoektocht naar onze identiteit stuiten wij op wat ons bindt en wat ons onderscheidt. Vaak vinden we de kern van wat ons bindt, onze identiteit, juist in wat ons op het eerste gezicht op afstand zet. Zeker met het paradoxale karakter dat Diogenes altijd gehad heeft en waar haar geschiedenis zo duidelijk van getuigt, lijken we haar identiteit juist hier te moeten zoeken. Het verbaast mij dan ook geenszins dat Diogenes in een tijd waarin alle klassieke studentenverenigingen langzaam dreigen op te houden te bestaan, juist teruggrijpt naar wat zij eens was - en misschien wel altijd gebleven is - een echte vereniging, maar dan één van 'ongelijkgestemden'. Er zijn zelfs serieuze plannen om in, wat eens een hippie-bolwerk was, een heuse reünistenvereniging op te richten.

Ik zeg dit zo voor de vuist weg, maar dit schrijvende realiseer ik mij dat het voor iemand die terugkijkt wel heel eenvoudig is om een steeds wisselende groep mensen die zich dertig jaar lang onder een bepaalde naam verenigd heeft, een paradoxaal gezelschap te noemen. Wie over de hoofden heen ziet, ziet immers alle grote verschillen maar niet de details. Maar hoe was dat toen het opgericht werd? Wat verwachtten u en de uwen indertijd van de toekomst in het algemeen en van die van Diogenes in het bijzonder? Zoals alle jonge studenten dromen over hoe het leven eens zal zijn, doen oprichters dat nog meer, lijkt mij. Wat was uw droom?

"Als ossen, paarden en leeuwen handen hadden en daarmee beelden van hun goden konden vervaardigen, zouden zij ongetwijfeld hun goden de gestalte van ossen, paarden en leeuwen geven, evenals de mensen menselijke gestalte aan de hunne", luidt de vertaling van het motto van Xenophanes. Evenzo schikken wij het beeld van de toekomst naar ons beeld van onze eigen tijd en onszelf. Zoals wij op uitnodiging van Xenophanes in onze studie van de mythologie van de Grieken veel te weten komen over hoe de Grieken zichzelf zagen, zo leveren onze beelden van de toekomst informatie over onszelf. Om deze reden en een andere die veel aardser is en geen betoog behoeft (mijn eigen nieuwsgierigheid) ben ik zeer benieuwd naar de toekomstvisie die u toen had. Die toekomstvisie leert mij immers over de toekomst, maar ook over het verleden.

Met mijn uitstapje naar de oude Grieken leg ik wel erg veel gewicht op mijn



vraag aan u, die u, naar ik van harte hoop, als een uitdaging zult beschouwen. Ik zal daarom - een briefwisseling behoort immers een dialoog te zijn - eerst hier ook zelf mijn toekomstvisie trachten te geven.

Om hier iets zinnigs van te kunnen zeggen ga ik weer terug naar het oude Griekenland. Nu naar een gebeurtenis die ons allen bekend is, namelijk die van het gesprek tussen Diogenes en Alexander de Grote. Wat niet aan ieder bekend is over dit voorval, is dat Alexander op Diogenes' gevleugelde verzoek om uit zijn zon te gaan ook een antwoord gaf: hij zou daarop gezegd hebben dat hij, als hij niet Alexander was, Diogenes had willen zijn. Deze woorden zijn misschien nog van meer betekenis dan de historici altijd vermoed hebben. Waarom wordt naar ik hoop later duidelijk.

Ik denk namelijk dat de toekomst van de vereniging Diogenes even grillig zal zijn als haar verleden en zij, geheel volgens de mode van de tijd, binnen no time zich - al dan niet virtueel - zal uitbreiden over de verschillende communicatievormen. Met communicatievormen bedoel ik dan niet alleen de media in de zin van ontmoetingsplaatsen: haar eigen blad, haar eigen website, haar eigen bar, haar eigen zomerfeest op de Valkhof etc. (dit hebben we nu allemaal al, wat zal toekomst nog brengen?). Ik bedoel ook de verschillende manieren van communiceren met elkaar: barpraat, discussies, flirts, dansen, e-mail, muziek, participatie in de organisatie van cultuur op de campus en haar politieke rol aldaar etc. Ik denk dat Diogenes nu en in de toekomst steeds meer een broeiplaats zal zijn voor communicatie, voor contact tussen ongelijkgestemden, voor zielsverwanten.

Wat zal deze zielen aan elkaar verwant doen zijn dan? Wel, wat Alexander indertijd al zei: het verlangen Diogenes te zijn. Het verlangen pur sang, het verlangen dat steeds in beweging is en verandert. Het verlangen een mens te zijn van wie het er toe doet wat hij is, niet wat hij heeft. Ik vermoed dat de medewerkers van nu dat nog steeds net zo sterk hebben als de Diogeneten van toen en dat de *Cyberdio's* van de toekomst dat zeker ook zullen hebben. Steeds zijn de leden van Diogenes van een andere pluimage geweest, één eigenschap hebben zij allen gemeen: ze bezitten een niet te blussen passie, voor sommigen zelfs een zelfdestructieve. Of dat nu een verlangen was naar een dame aan de bar of naar een nieuwe muzikale stroming, naar het brengen van cultuur of naar de verkoeling van een fijn glas bier, naar de zwoele dansvloer, naar de roes van het feest, naar de vrijheid, naar de geheimen van de wetenschap, naar de zoete verrotting van het fin de siècle, naar de overwinning door cynisme en spot of 'la passion du savoir', wat zij deelden, delen en zullen delen is de passie, het verlangen. Ik zie uit naar uw antwoord!

Met de meeste hoogachting en een hartelijke Diogenale groet,

Tom van den Heuvel



Jules Hermans

Toen medeoprichter en de eerste preses van Diogenes. Nu gepensioneerd. Geeft nog één keer per jaar college aan de Hogeschool Arnhem-Nijmegen over zijn boek *Uitgerekend Europa*.

Het geheugen is als krijgsmoed; het laat geen ruimte voor hypocrisie
Stendhal

Beste Tom,

Zoals je ziet heb ik minder moeite met jouw aanspreektitel dan jij met de mijne. Eigenlijk vond ik jouw omzichtigheid nogal aandoenlijk: het grootste deel van mijn arbeidzame leven bracht ik namelijk door in een omgeving - de Hogeschool Gelderland - waar iedereen elkaar bij de voornaam noemde. Vanaf begin jaren zeventig doe ik dus al vrolijk mee aan het jij-en en jouw-en in een tamelijk onconventioneel wereldje. Overigens moet ik je bekennen dat ik me nooit beledigd voel wanneer iemand me met *meneer* aanspreekt. In die zin ben ik dus ook enigszins eclectisch.

Na dat wat moeizame begin heb je mij een prachtige brief geschreven, hetgeen ik des te meer te waarderen vind omdat je mij niet kent. Er is maar één opmerking in je brief die mij mijn wenkbrauwen deed fronsen en waarom ik je - heel even! - bestraffend wil toespreken. Dat is de zinsnede waarin je mij identificeert met de sigarenrokende corpsstudent. Als ik politicus was, zou ik deze aantijging volgens het Haagse jargon verre van mij werpen. De reden waarom ik toch even nadrukkelijk bij deze passage in je brief blijf stilstaan, is dat ik hiermee op een natuurlijke manier bij de kernvraag van jouw brief terechtkom, namelijk de vraag naar de identiteit van Diogenes.

Zoals je weet ben ik één van de oprichters van Diogenes geweest en zelfs de eerste preses. Wat was onze droom in die periode?

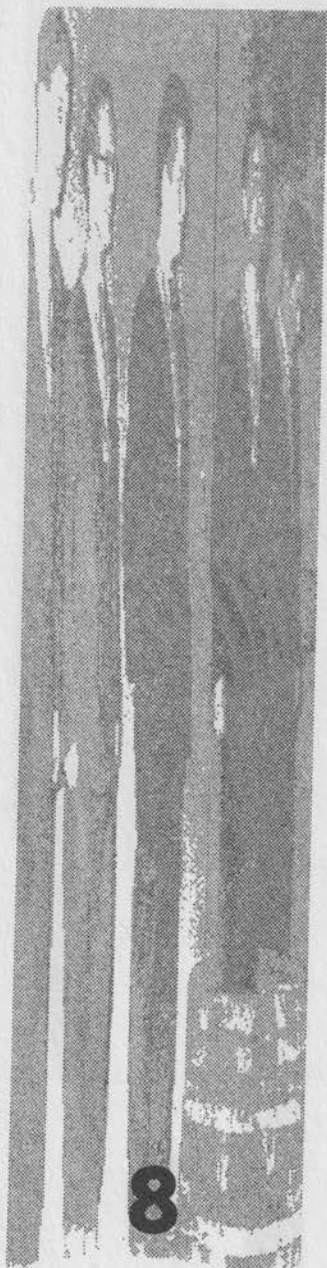
Om te beginnen waren we furieus tegen de lege *mores* van de traditionele studentenvereniging. De krampachtig-hiërarchische opzet van die clubs, alleen gebaseerd op anciënniteit, wezen wij principieel af. Radicaal was ons verzet tegen de praktijken van de groentijd. Ik heb die ontgroeningspraktijken altijd geassocieerd met concentratiekamp-methoden. Wat stelden wij daar tegenover? Een vereniging op basis van principiële gelijkheid, waarbij de traditionele groentijd werd ingewisseld tegen een humane initiatietijd. Het eerste bestuur van Diogenes heeft zich zeer ingespannen om een nieuwe en humane *filosofie* te formuleren voor de toekomst van het studentenleven. Diogenes - overdag met een lamp op zoek naar een mens - diende daarbij als symbool.

Op de achtergrond van de geformuleerde filosofie bevond zich het gedachtegoed van existentialistische auteurs als Gabriel Marcel, een filosoof die veel waarde hechtte aan de dialoog tussen mensen, die hij karakteriseerde als *échange createur*: scheppende ruil.

Als alternatief voor het lege wereldje van de traditionele *mores* trachtte Diogenes het accent te leggen op twee terreinen, die het studentenleven zouden kunnen 'vullen' met zinvolle activiteiten: allereerst moest het vizier van de student geopend worden op algemeen maatschappelijke en politieke problemen. De toenmalige leiding van Diogenes achtte het onjuist dat de student zijn gemoedsrust zou ontlenen aan oogkleppen. Vervolgens kreeg de cultuur een primaire plaats in het verenigingsleven van Diogenes. Op cultureel gebied kwamen allerlei activiteiten tot stand, zoals bijvoorbeeld *Le Bon Ton*, een koor dat zelfs de landelijke ether bereikte. Hier ligt wellicht één van de wortels van de veelzijdige culturele gezichten van het huidige Diogenes.

De eerste fase van Diogenes, de zogenaamde *Grunderzeit*, is helder beschreven in het gedenkboek voor Pé Hawinkels: *Moet dit een wereldbeeld verbeelden*. Terugkijken naar je wortels is nooit verloren tijd, ook niet voor een studentenclub. Overigens ben ik mij zeer bewust van de forse veranderingen die Diogenes sindsdien ondergaan heeft. Nostalgie speelt op dit vlak bij mij nauwelijks een rol van betekenis. Ik behoor niet tot die mensen die vinden dat het met de wereld nooit meer goed gekomen is na het verdwijnen van de 78-toeren plaat...

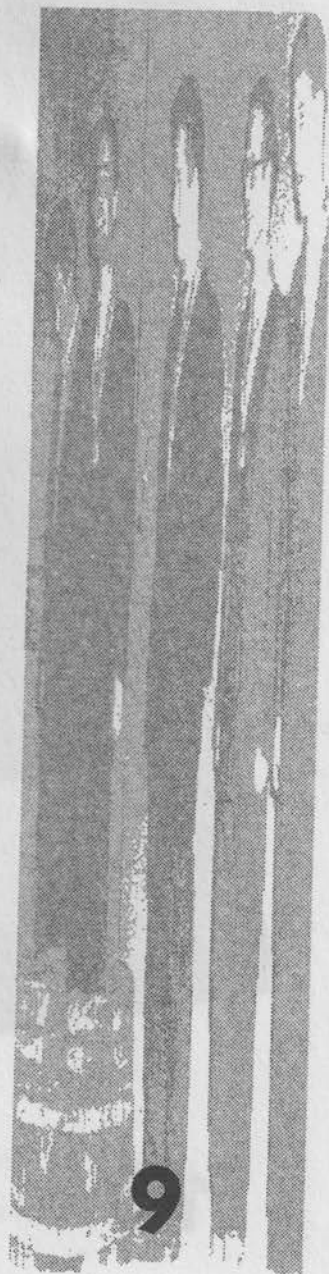
Tenslotte nog een enkele opmerking over het laatste deel van je brief. Je talrijke verwijzingen naar de Grieken en de Griekse cultuur doen mij veel genoegen.



Sinds een aantal jaren heb ik de kans gekregen om mijn grote passie, sinds mijn studie geschiedenis, onbekommerd na te jagen: Europa, met nadruk op de cultuur. Concurrentieregels en valuta-perikelen staan daarbij niet in het centrum van mijn belangstelling. Wel de onvervangbare en unieke betekenis van de Europese cultuur sinds het Griekse wonder. Cultuurrelativisten hebben ervoor gezorgd dat de betekenis van de Europese cultuur zowat weggerelativeerd is. Na de Tweede Wereldoorlog, en vooral in de jaren zestig, is er in Europa driftig gehandeld in schuldgevoelens, met het doel de Europese cultuur een toontje lager te laten zingen. Maar het oprechte geheugen laat zich niet bedriegen en stapt niet in de valkuil van de hypocrisie. *La passion du savoir* heeft mij die Europese cultuur weer doen ontdekken als de onvervangbare voedingsbodem van mijn bestaan. En daarin hebben de Grieken, en met name Diogenes, een grote rol gespeeld.

Met een hartelijke Diogenale groet,

Jules Hermans



De Artiesten



diogenes

presenteert weer:

**Herman Brood and
his Wild Romance**

22 februari 79

ENTREE
FL. 10,00

• AVOND: 20,50 uur
• DRIE OREN: 30,00 uur

DIOGENES PRESENTEERT
I.S.M. ANANDA CONCERTS
IN DE VERENIGING NIJMEGEN
OP DONSDAG 25 APRIL

**SWAMI
RAMSES
SHAFFY**

ENTREE FL. 25,-
VOORVERK. FL. 24,-
DIO-LEDEN FL. 25,50



Rij voor Elly en Rikkert

NIJMEGEN. -- Zo groot was donderdagavond de loeloop voor het concert; Elly Nieman - Rikkert Zuiderveld in de grote zaal van centrum Diogenes te Nijmegen, dat besloten moest worden tot een herhaling gisteravond.

Wat Elly en Rikkert het aandachtig luisterende publiek voorschotelde, beantwoordde helemaal aan de verwachtingen. Er werden fijne luisterliedjes, met 'n speels karakter gebracht in 'n bijzondere fijne sfeer. Een sfeer waar duidelijk naartoe werd gewerkt, toen het duo het concert begon met het sansteken van 'n knars, die de hele avond op het podium bleef branden.

Natuurlijk ontbraken op het concert de bekende Elly-en-Rikkert-werkjes niet. Bij „De kauwgombal-lenboom“ lukte het de hele zaal mee te krijgen. „Als je zin hebt kun je meedoen“, zei Elly. „Pak maar 'n kam en vloeitje en doe maar uh uh“.

J.T.



CCC inc.
Koningdwerg 3
Nieuwsteun (gemeente Dronse)
telefoon 04500 - 12 07
Kantooradres: Dronsestraat 1, 1818

OVEREENKOMST

Tussen CCC Inc.
Koningdwerg 3 te Nieuwsteun (gemeente Dronse),
hierna te noemen contractant 1, en
de Heer/Meer/Diogenes,
P/ adres Van Filipink
Schaackmaten singel

verwende bij het sluiten van deze overeenkomst de volgende van de CCC
naam te noemen contractant 2,
wordt heten het volgende overeenkomsten.
1. Contractant 1 stemt op zich het volgende van de CCC
op donderdag 21 juni 1971 te Utrecht te
van Diogenes Schaackmaten singel 10 te Utrecht
in naam Nijmegen van Langje Panama
als 9 4 2
plaats 9 4 2
aanvang 9 4 2
aan van het optreden 9 4 2
Contractant 2 zal hiervoor een contract
kosten van de
weg te maken de
afkoopwaarde te
repereren door

OVEREENKOMST

Heden 7 maart 1974 werd tussen
naam ondernemer/ingelieur Jong Centrum Diogenes, t.a.v. Hank Stevens
adres K.C. Schaackmaten singel 10 tel. n. 000-220955
te Nijmegen
hierna te noemen CONTRACTANT 1 en
naam manager Wig Klet
adres Pompen 512 Vezeningen
Verantwoordende de groep/artisten) het Dexter Gordon Quartet
Akte
Kantoor
CCC Inc.

DIOGENES PRESENTEERT
IN CULTUREEL CENTRUM
DE LINDBERG
KURKA

TOEGANGSBEWIJS BLOK 3
51,00 - 00,00
47,00 - 09,00
40,00 - 11,00 14. Decembe
FILMMARATHON F.12,50

Konink
Devoto
Te Matic
maandag 5 september
samen 20.30 uur
in concertgebouw 'De Verenigde' te Nijmegen
in samenwerking met de gemeente Nijmegen
en de vereniging 'De Verenigde' te Nijmegen
De concerten worden gegeven op zaterdag
en zondag van 12 uur tot 18 uur. Het concert
op zaterdag 10 september wordt gegeven op
zaterdag 10 september van 12 uur tot 18 uur
op zaterdag 10 september van 12 uur tot 18 uur

FOTO'S

- 1 Herman Brood 1976 & concertkaartje 1979, 2 Aankondigingsposter Ramses Shaffy 1984, 3 La Pat 1988,
- 4 Krantenbericht Elly & Rikkert 1973, 5 Zondagmiddagconcert: WPD 1989, 6 Kamagurka 1984,
- 7 CCC inc. geeft een optreden van 5 uur 1971, 8 Toegangsbewijs filmmarathon, 9 Toegangsbewijs Kowalski
- / Howard Devoto / TC Matic 1983, 10 Overeenkomst Dexter Gordon 1974

Carry Dirkx

Voormalig voorzitter van het bestuur, activiteiten- en publiciteits-coördinator en hoofdredacteur van de Idiolaat. Thans DJ.

Joy,

Er zijn minimaal twee liefdes die we gemeen hebben: Diogenes en muziek. Ik vind het probleem met die twee - of is het eerder het probleem van liefdes-in-het-algemeen? - dat ze zo moeilijk in woorden te vatten zijn. Nu heb ik het voordeel dat ik in deze brief alléén maar over Diogenes hoef te schrijven en niet over muziek. Maar het bloed kruipt waar het niet gaan kan, dus, ziehier: enkele muzikale, Diogenese (vraag)stellingen.

Diogenes is een smartlap?

Voorspelbaar en uitgekauwd.

Het wachten is altijd weer op het couplet waarin diepe drama's doorleefd en overwonnen worden. Maar of je wilt of niet: je betrapt jezelf erop dat je uit volle borst meezingt, met kippevel op je armen.

Diogenes is de Rolling Stones?

Uitgebluste ouwe zakken, terend op ouwe roem.

Ze doen nog wel eens een poging om een nieuwe plaat te lanceren, maar eigenlijk is dat gewoon weer een ouwe plaat (in nieuwe zakken). Alleen bruikbaar voor een goede 'vroeger-was-alles-beter'-schuldpartij. Maar tóch weet je dat er, ooit, geheel onverwacht, een meesterwerkje kan ontstaan.

Diogenes is Eboman?

Onverwacht, neurotisch, verknipt en Geknipt voor U!

Gebruik makend van traditie en trends, machine en mens. Onbegrijpelijk, te hard, teveel breeks en biets per minnit, vooral als je een bepaalde leeftijdsgrens hebt bereikt.

Diogenes is dit alles; zou dit alles moeten zijn?

Ja.

Het liefst op één vinylplaatje door elkaar geperst. Met wanklanken en mooie melodietjes en vooral het geluid van mensen zelf. Diogenes drijft tenslotte op mensen(werk), net als muziek. En dus op tijdgeest, (ir)rationaliteit, creativiteit, voorspelbaarheid, oud, nieuw en vooral: de emotie, de liefde.

En die vind ik moeilijk in woorden te vatten.

Weet jij wél passende muziek over Diogenes te schrijven, of de goede woorden over Diogenes te fluiten?

Met Dio-groet,

Carry



Twee liefdes, opper je. De liefde voor de muziek en die voor Diogenes. Je hebt het over smartlappen, rollende stenen en ebomannetjes. En of ik dat alles aan elkaar kan fluiten.

Tja, de villa blanca... Een plek waar ik nog maar zelden kom. Zelden dat tegelpad, de trap treden, de schelle bel, de logge deur. Zo drie of vier keer per jaar, hoor ik mezelf tegen lotgenoten van vroeger zeggen. Meestal ongepland. Als er iemand roept dat we nog verder gaan. Als er veel alcohol in het spel is. Of het zandmannetje nog even op zich laat wachten.

Maar in het begin van dit jaar sloeg het noodlot toe. Binnen een halve week liet ik me twee avonden overhalen. Bij toeval, zo hoor ik mezelf nog zeggen. Ik zal het opbiechten.

Nooit eerder had ik het meegemaakt - en als Dio-rot had ik me dat zelf wel eens kwalijk genomen. Maar toen een handvol studentes me tegen middernacht bezwoer dat ik mee moest, en ik nog vroeg wat is er dan, en te horen kreeg: "weet je dat dan niet, het is puberpopparty!" Toen twijfelde ik geen moment. Men moet zich immers ontonnen, nietwaar?

De tijden leken als vanouds. Een rij wachtenden tot aan de straat. Een gedempte dreun die de villa deed trillen. En dat alles op een woensdagavond, als ik me niet vergis. De studentes waren het wachten alras beu en eisten onmiddellijke toegang door mij als pion - lees: voormalig voorzitter - naar voren te schuiven. Hij is erelid, kirden ze. De mij onbekende portier vroeg naar het erebewijs, maar stuntelig moest ik opbiechten het gouden kleinood niet bij me te hebben. De deur stond op een ruime kier en ik kon horen hoe de doorgewinterde kraker High Energy - was die nou van Marcia Hines of van Evelyn Thomas? - onophoudelijk oversloeg. Of het vrouwelijke bevalligheid was van het cheerleadersclubje achter me? Geveinsde overtuigingskracht mijnerzijds? De cerberus liet ons na enige aarzelend binnen, overigens onder luid gejoel van de OV-kaarthouders achter ons.

Eenmaal binnen herken ik de met jassen bezaaide trapleuning, de nagenoeg onbereikbare bar en in de verte de disco-hoek waar ik vele uren met vinyl stoeide. De rest is me vreemd. Heeft een tennisvereniging de zaak hier afgehuurd? Is de universitaire hockeyclub kampioen? Dio is vergeven van de leeghoofdige gezelligheid.

Het is lallen en brallen gelijk de ballen. Zo weet Karel. Die hier kennelijk nog altijd wat in de melk te brokkelen heeft. Want als ik me weinig later met moeite langs de keldertrap naar beneden heb laten glijden zie ik hoe hij het mooiste meisje - een black beauty in onweerstaanbaar wit hesje - achter de kelderbar in de bilten knijpt. Zulks is dus nog niet veranderd.

Misselijk geworden van het gekwijn van ene Robert Smith, die hier in '80 nog depressief over de Dio-piano hing na een concert in ons aller Vereeniging, hijs ik me weer naar boven.

Ik hos mee, brul You & Me en herinner me na minuten de naam Spargo. Dan doe ik gek op de Reflex-flex-flex van de Durans. En ga bijna over mijn nek van Paul de Leeuw. Of was het Hazes?

In gedachten dwaal ik jaren terug. Zie ik Marc - die godbeterhet vanavond in de garderobe staat - aan zijn staart het podium opgesleurd worden. Om mee te doen aan een plasseksperformance van Costes & Suckdog. Jaren terug tijdens een perversiteitenfestival. Dat was nog eens wat.

Ik hoor weer hoe Lydia Lunch de kogelronde kloten van Saddam Hoessein verheerlijkt, toen de Golfoorlog op zijn spannendst was. Foei, hoorde je toen. Welke bands hebben niet allemaal op dit verhoginkje gestaan? Waar nu amicaal gevrejen en plat gezoend wordt.

En ik luister nog een keer naar de Deelders, Armands, Kamagurka's en Broden die in dit zaaltje hun beste tijd beleefden. Ik voel me niet meer van nu, niet meer van Dio.

Toen voorzitter van het bestuur, DJ en activiteiten-coördinator. Nu programmeur muziek en theater van O42 en freelance journalist.



Ben ik een ouwe lul? Te oud voor banale puberpop? Heb ik wat gemist de afgelopen tijd? Neemt de tijdgeest een loopje met me? Of is het gevecht tegen de bierkaai - zoals Hawinkels het begin jaren zestig al duidde - definitief verloren?

Herinneringen, overpeinzingen die traag oplossen in een waas van alcohol. Toch presteer ik het nog om als één van de laatsten - wat is het al na vijven? was dat eerder niet vieren? - naar buiten te rollen. Omdat me een nazit geweigerd wordt. En van die grieten geen spoor meer te bekennen is. Ze zijn er vandoor met hun Jan-Maartens, Rudolf-Pieten en Roelof-Barten...

Drie dagen later. Roosje viert A Decade Of House. Ze draaien de klassiekers van weleer: Derrick May, Kevin Saunderson, Underground Resistance, Lil Louis. Het is een groot feest van de herkenning. Als de klok naar vieren neigt ligt de drie-lettercombinatie op enige lip. Naar de Van Schaeck Mathon!

Natuurlijk. Daar is het toen begonnen. We schrijven woensdag 19 oktober 1988 en Eddy de Clercq draait acidhouse, balearic beats, new beat, aggregpo en andere grooves. Eddy is de Godfather Of Acid, zo stond er te lezen in het lustrumboekje ter gelegenheid van dertig jaar Dio. 's Lands bekendste housedeejay wordt die avond geïnterviewd en gefotografeerd door De Geldlander. "Nieuwe dansrage waait vanuit de States over naar Nederland", kopt de krant 's anderendaags. Eddy draaide toen in de pas opgerichte hoofdstedelijke club RoXY, vond tweehondervijftig gulden niet veel voor een nachtje draaien, maar kwam toch.

Leo, de penningmeester en gewend aan een deejay-vergoeding van een tien-tje per uur ging uiteindelijk overstag bij tweeëneenhalve meier. Maar vond dat Eddy zijn hotel van dat bedrag dan wel zelf kon betalen. Ook dat pikte Eddy.

Die nacht werd een daverend succes. De eerste houseparty was een feit. Maar het duurde nog jaren eer de Waalstedelingen vertrouwd raakten met de pompende vierkwartsmaat. Nog tot in de jaren negentig kregen Dio-deejays verwensingen naar hun hoofd. Van nachtbrakers trouwens, die je vandaag de dag tegenkomt op een gezellig Extravaganza-fuifje.

Terug naar toen, zo hield ik deze of gene blondine aan mijn zijde voor. Maar geen fiets te bekennen nabij het illustere pand met rugnummer tien. Geen rij wachtenden. Een eenzame bel in de verte. In een mum sta ik binnen, herken de kale trap, de naakte bar en de mijlenver verwijderde disco. De dansvloer is leeg. En tot mijn verbijstering zie ik op het parket een dertigtal stoelen gedrapeerd rond enkele tafeltjes.

Het is zaterdagavond! Wat krijgen we nou? Tien jaar house in Nijmegen. En de plek die ooit zijn nek uitstak telt twintig bezoekers en een trosje lege stoelen op de dansvloer? Enkele met bitterlemon aangelengde tequila's fungeren als novocaïne voor mijn ziel.

Weer wil ik terug, in mijn hoofd. Naar toen, toen ik - niet tien, maar negen jaar geleden - in het jubileumboekje schreef: "Drie Decennia Dio, nog immer sprankelend en levenslustig. Ze provoceert nog steeds, ze tuurt de einder af naar nieuwe kusten, rouwt niet om gisteren. Nog steeds verleidt ze, streken noch haren heeft ze verloren. Alleen het kapsel veranderde jaar in jaar uit. Zij is mijn dertigjarige schone. Ze heet Diogenes, en ze is om verliefd op te worden." Het blondje kijkt me verward aan. Wat mijmer ik? Zij is jong, zeg twintig. Diogenes is bijna veertig. Oogt oud en uitgeblust. Een moment twijfel ik. Dan ga ik met het jonge ding mee. Mijn oude liefde achterlatend. Tja Carry, nog steeds zit me die ontrouw niet lekker.

Joy Arpots



De Logo's

„il faut s'étonner pour s'étonner”

lustrumprogramma
 aula universiteit
 de ploymen 32-38

NIJMEEGSE STUDENTENVERENIGING DIOGENES

Nijmegen,
 van Schaek Mathonsingel 10
 Telefoon 20953
 Postrekening 978857

22 april 1968

23 april 1968
 10.00 uur: kongres „belgie”
 15.00 uur: opening fototentoonstelling universiteit
 „Antwerpen sijjearenstad”
 van martin coppers



24 april 20.00 uur: koninklijke vlaamse
 schouwburg met
 „boeing boeing”
 de vereniging

26 april 17.00 uur: receptie
 21.00 uur: filmmarathon
 singelhuis
 luxortheater

27 april 23.00 uur: get in, get out
 singelhuis

30 april 20.00 uur: levens kabaret
 „rommelpot”
 kolpinghuis

kastel doornburg


centrum diogenes

* van schaek mathonsingel 10 • nijmegen • telefoon 08800 20953 • giro 978857 •

diogenes

NIJMEEGSE STUDENTENVERENIGING
 van Schaek Mathonsingel 10 Tel.: 0880-220953
 Postbus 586, 6500 AN NIJMEGEN

DIOGENES

DIOGENES

17

FOTO'S

11 Logo jaren 1959-1970 12 Lustrumprogramma en logo 1968 13 Logo Centrum Diogenes 1970-1975
 14 Logo 1975-1985 15 Logo 1985-1992 16 Eigentijdse versie van de man in de ton 1993 17 Huidig
 logo Diogenes

15

Yvette van Esch

Lid van de housecommissie.

Hai Maarten,

Mijn naam is Yvette. Ik ben twintig jaar en na een jaar Nederlands studeer ik nu vergelijkende kunstwetenschappen. Ik bevind me nu ongeveer een jaar in de con-treien van Diogenes en het bevalt me prima. Na een ontzettend leuke introductie besloot ik om toch maar eens naar de info-avond van Diogenes te gaan (ik had me daar tenslotte al eerder vermaakt). Na die avond heb ik mij meteen maar in het Dio-leven gestort en dat bevalt nog steeds goed.

Op het moment zit ik in de zogenaamde housecommissie. We bestaan uit een groepje van vijf man sterk en organiseren, zoals de naam ook al zegt, house-parties. In het begin waren dit vooral de wat grotere, mellow-achtige feestjes, maar het blijkt dat je wel hele grote namen moet hebben wil studierend Nijmegen zich wagen aan een houseparty. Toch waren dit op zich hele leuke feestjes. De boven-en benedenzaal werden geweldig mooi aangekleed, op elk feest stond wel iemand in onze speciale kooi te dansen. Kortom: gezellig, maar te weinig mensen. Toen kwamen we met een nieuw plan: de acid-parties, ook wel bekend in Nijmegen als de 303-909 parties. Dit festijn vindt ongeveer één keer in de twee maanden plaats in de kelder van Diogenes en loopt geweldig. Er komen veel mensen op af en in de kleine donkere kelder, vol rook en stroboscoop hangt een geweldige sfeer. De DJ's zijn niet vreselijk bekend in Nederland, maar dat wil niet zeggen dat ze geen feestje kunnen bouwen.

Dit hele house-gebeuren is maar een heel klein dingetje van wat er allemaal plaatsvindt binnen Diogenes. Er hangt nog steeds een hele goede sfeer. Dit wordt ook vooral bevorderd door de sinds kort ingerichte huiskamer. Gezellige ruimte waar medewerkers zich kunnen ontspannen na hun inspannende taken en waar ze gewoon kunnen rondhangen en tv kijken.

Nou, zoals je hoort vermaken wij ons in Nijmegen nog steeds en tot ziens op het lustrum.

Groetjes,

Yvette



Hoi Yvette,

Maarten Postma

Bedankt voor je brief. Leuk dat juist jij me schrijft. Zoals je waarschijnlijk weet, werk ik in de RoXY in Amsterdam en heb ik het hele house-gebeuren vanaf het begin meegemaakt. En ik moet zeggen, acid is nog steeds één van mijn favoriete muziekstijlen. Al ben ik ietsje ouder dan jij, 44, ik dans nog altijd even graag, achter de bar als ik aan het werk ben of op de dansvloer uiteraard. En dat begon allemaal in Diogenes.

Het moet eind '71, begin '72 geweest zijn, toen het nog een studentenvereniging heette en langharige hippiestudenten in leunstoelen hingen te blowen. Want Diogenes was de enige progressieve (zoals dat toen heette) studentenvereniging. Ik zat nog op de middelbare school, ben daarna niet gaan studeren, maar wel in Diogenes blijven hangen. Eerst in het bestuur, later vanaf april '74 achter de bar. Al gauw ook als weekendbeheerder, later zelfs anderhalf jaar echte beheerder, maar al die tijd als klant en het liefst op de dansvloer. Blijkbaar vervullen jullie nog steeds die voortrekkersrol op muziekgebied, zoals ik ook altijd wel hoor tijdens mijn schaarse bezoeken aan Diogenes. En ik neem aan ook op andere gebieden. Blij dat te horen.

Wat ik ook erg leuk vind: de huiskamer is terug! In het begin dat ik in Diogenes kwam was de keuken, nu jullie garderobe, nog het domein van Truus, de plat Nijmeegs sprekende werkster die heerlijke boerenkoffie zette, sterke verhalen vertelde over de tijd dat Diogenes nog 'echte' studenten herbergde en waar alle medewerkers zich, met nog bolle ogen van het doorzakken van de avond ervoor, verzamelden om een beetje bij de mensen te komen waarna er weer gewerkt kon worden. Maar ja, echt hard studeren hoefden studenten toen nog niet.

Nou, ik hoop dat je me jullie flyers van de komende acid-parties toestuurt, dan kom ik zeker een keer kijken. Dan moeten jullie als commissie maar eens naar één van onze oud-hollandsche-acid-feesten komen. Die organiseren wij bij tijd en wijle ook.

Tot op het lustrum

Mrtn®

Toen bestuurslid en bar-beheerder. Nu werkzaam in de RoXY, Amsterdam.



De Activiteiten



18

1 1 April feest met W.A. Rietse A.M.M.
 2 FILM: *Bot* 2. Gaspar R.L.T.A.
 3 Remond's jeugdsonorment's 3. v.d. Liq. A.S.M.
 Flipper hatpironie chappay 3.
 DIOGENESFEEST met 15.6.
 THEEKONSERT: STEVE ANOCH
 LEZING: *De (vrije) loes* 20. Bouw
 Drs P. 400. N.U. st. the oig belev
 FILM: *Occident*

100mm 99mm
 86mm
 100mm



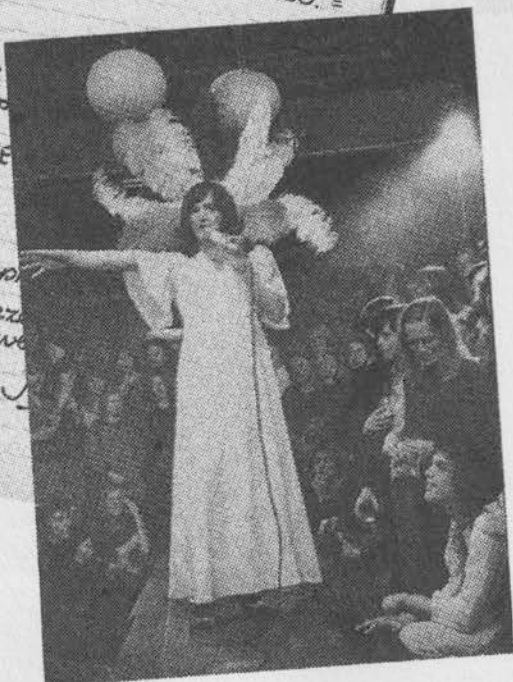
19

ma 12 x
 →zond 13 0 7
 ma 14 LEZING: PEDOFILIE Prof. v.d. K
 di 15 JAZZ: HAN BENNIK - MISHA MENGELBERG
 wo 16 FILM: *Trash*
 do 17 GROEP: MICHAEL CHAPMAN
 vrij 18 x
 zat 19 DIOGENESFEEST met Willem de Meur
 →zond 20 0?
 ma 21 LEZING: Te half parapsychologie 700. = + 50%
 di 22 GROEP: 75% =
 wo 23 FILM: *Mauritius* SUNDANCE
 do 24 0?
 vrij 25 x
 zat 26 x
 →zond 27 THEEKONSERT: JAZZ
 ma 28 LEZING: Meditatie
 di 29 0?
 wo 30 KONINGINNEDAGSFEE
 oranjebitter goedkoop.

20

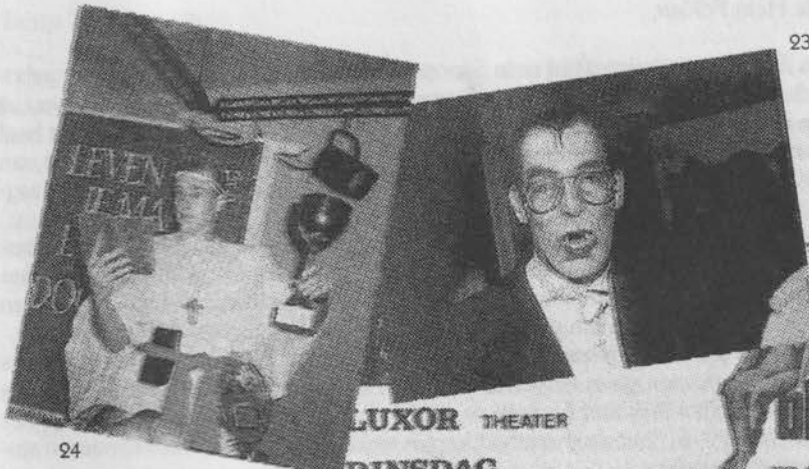


21



22

114 Do: Drs P op 8 of 15 april
 Ik is bez
 e gegeve



24

23

LUXOR THEATER
DINSDAG

23 JANUARI

9.30 UUR

DEE GEE

old time movie

DEE GEE

(VAN TOEGANG EN BEDIENING)

INSCHRIJFT IN KUNSTEN, INTERIEUR VAN
REINIGING PLAKAAT SUNDAY



26



no vijfde eest

BEKLAFT DOOR
WONNRO
EXPLANATIE
DIE OETEBOND



CHARLES

IN

THE KID

(1921)



ZAL WERDEN BESLISST

proef de eeffe der toebestingen jansun



25

FOTO'S

18 Kijkdoos-avond 1988, 19 Sigarenrookwedstrijd (langste askegel: 104mm.) 1961,
20 Programma april 1974, 21 Sjef van Oekel en Barend Servet tijdens Glamoer-feest 1977,
22 Travestietenshow 1977, 23 Horrorfeest 1988, 24 Van U zal ik zingen 1993,
25 Deegee presenteert Old Time Movie 1968, 26 Tiroler avond met de Alpenzuses...
brengt de vrouwenbeweging in opstand 1983

Voormalig bestuurslid activiteiten. Thans redacteur van Nachtschade.

Bijna 2400 jaar geleden werd er in Synope, aan de Zwarte Zee, een wijsgeer geboren die door het leven zou gaan als Diogenes, de cynicus. Het grootste deel van zijn leven bracht hij door in Athene, waar hij woonde in een ton. Toen op een dag heel Athene in rep en roer was om zich voor te bereiden op de oorlog tegen Phillip van Macedonië, rolde Diogenes zijn ton heen en weer door de straten, naar eigen zeggen *om ook iets te doen te hebben*.

Bijna veertig jaar geleden werd er in Nijmegen, aan de Waal, een clubje geboren, dat onder andere door het leven zou gaan als Studenten Activiteiten Vereniging Diogenes. Het werd opgericht omdat haar leden het niet eens waren met de elitaire houding van de traditionele studentenverenigingen.

Toen op een dag heel het Nijmeegse verenigingsleven in rep en roer was omdat de studenten geen tijd meer voor hen hadden, bleef Diogenes activiteiten organiseren. *Om ook iets te doen te hebben?* Nee, met als doel, ik citeer uit het beleidsplan 1996, "het wakkerschudden (en wakker houden) van de Nijmeegse studentengemeenschap."

Wel, ik weet het niet wat betreft de studentengemeenschap, maar bij mij is dat wakker houden in ieder geval gelukt. Letterlijk en figuurlijk. Het jaar dat ik in het bestuur van Diogenes zat, kwam het vaak voor dat ik mijn bed niet zag tot het al weer licht was. Met de drank nog in mijn lijf ging ik dan de volgende dag die zware deur weer door, waarachter de geur van verschaald bier en sigarettenrook van de vorige nacht nog hing. De trap op, nog een deur door, en dan die kamer waar het zich allemaal afspeelt: de bestuurskamer. Aan de tafel mijn bestuursgenoten, wachtend op weer een avondvullende, hersenkrakende vergadering. Urenlang debatteren over de vraag of de prijs van het bier een dubbeltje omhoog mag, ten koste van de beurs van onze studentenvrienden. En dan die activiteiten...Had je een maand werk verzet, driehonderd mensen gebeld voor die lezing over Kerouac en evenzovele afwijzingen gekregen, op het laatste moment met behulp van afpersing een stoffige prof zo ver gekregen, drie nachten niet geslapen van de zenuwen, en dat voor het schamele aantal van drie betalende gasten. De wijsgeer Diogenes zou zich omdraaien in zijn graf als hij van deze toestanden wist. De mens moet volgens hem alleen zijn natuurlijke behoeften op de meest praktische manier bevredigen, zonder rekening te houden met conventies. Hij moet streven naar de *autarketa*: de vrijheid van behoeften. Diogenes bezat alleen een kalebas, om water uit te drinken. Toen hij echter een hond zag drinken, gooide hij zijn enig bezit weg, omdat hij zag dat hij ook zonder kon. In deze levenswijze is geen ruimte voor idealisme, voor lange vergaderingen, voor culturele activiteiten. Rijkdom, vrijheid, de staat en alle andere uiterlijke goederen zoals kunst en wetenschap zijn onbelangrijk voor Diogenes de cynicus.

Diogenes de activiteitenvereniging, ook wel Dio de Idealist genoemd, draait juist om deze extra toevoeging aan haar nachtkroeg. Ik citeer weer uit het beleidsplan: "Wanneer de commercialiteit, die tenslotte nodig is voor het verkrijgen van inkomsten, ten koste gaat van het niveau van de activiteiten, wordt het bestaansrecht van Diogenes als culturele studentenvereniging in de waagschaal gezet". Zo, dat staat.

"Ga uit mijn licht", zou de wijsgeer antwoorden, en hij zou zijn ton nog een paar keer heen en weer duwen, om bezig te blijven... Wie heeft er nu gelijk, de wijsgeer en cynicus, of toch de idealist? Weet jij het antwoord? Stuur het eens op!

Groetjes

Mirjam



Beste Mirjam,

Hein Fokker

Toen DJ en voorzitter.
Nu TV producent.

Het verleden recupereren bij gelegenheid van een jubilaris schicht als een acute waan door mijn hoofd. Wat is de toekomst van de historie? Het kletsverhaal over een vermeende wijsgeer, meer waarschijnlijk was Diogenes een zuiplap, een betweter die vermoedelijk in apocriefe boeken verheven werd tot de ons zo bekende tonganger, lap ik verder aan mijn laars. Maar dat het Nijmeegs semi-linkse activiteitenhuis van die naam zal blijven voortleven bij hen die om welke onverklaarbare reden dan ook er ooit hun ziel en zaligheid in legden, staat als een heipaal in veengrond. Diogenes was voor mij eind jaren zeventig het baken in een schimmige tijd waarbij het belangrijker was de sociale intelligentie bij te spijkeren in ons eigen instituut aan de Singel, dan het volgen van gorddroge praatessies elders in de stad. Leven met Diogenes was een life-style avant la lettre waarbij steeds weer, iedere nacht als de baranarchie aan de macht was, het dagverse wiel opnieuw moest worden uitgevonden. Het was er iedere nacht zo druk dat het geld als wijn naar binnen vloeide zodat wat activiteiten betreft niets te zot was, wat niet weg nam dat nu en dan moliereske sketches moesten worden opgevoerd als, 's ochtends om tien uur, zich een volgende belasting-inspecteur meldde met een halve meter voor ons onbekende fiscale geschiedschrijving onder de arm. Ook dat werd opgelost. Het zo vermeende idealisme dat aan ons werd toegeschreven, was in werkelijkheid een bijna salonfähige dwangneurose ieder dag je eigenfeestje te mogen organiseren. De drang echter om dat te blijven doen en maand in maand uit, buiten ontelbare volle asbakkenschema's en soms even een leverpauze, het alter ego van Dio te zijn en verder uit te zetten was een verslaving die na drie jaar om afkick schreeuwde.....flarden waanzin dringen zich aan mij opdat wij ons socio dan wel politico bezig houden? Wat is de marxistische conflicttheorie en bij welke bocht in de rivier ligt deze begraven?

5.30 a.m. Een 404 dieselt traag langs onze morgen en trekt een spoor in de onaangesneden feesttaart van ons minzaam mijmeren.....

..... 21 februari 1979:

IVORINE KETJE

Blond Bibberen. Leest den Koran
niet uit demonisch braken
kakelt een blauwe kip, maken
monsterlijke amoeben jouw
lach tot niet verachte fobieën

in de krypte van mijn bijzijn
verwekt het ovuleert in
deze stad de zure zalf
verzacht de zandsteen
tot vormloze relikten

en de bendix van een stilzwijgen
ontkiemt de offeranda van jouw stille
rite ter persistente perculatie muisje
de stokslag der danaïden

weetje wel

Jaren mocht ik mij laven aan de sappen die de culturele pijpleiding in Diogenes uitstortte, de beleving van een grote vrijheid die zich afspeelde ver van het monster maatschappij, de ware subcultuur in al zijn fitnesses.

Het totale nachtleven verheffen tot maat, maar niet brallen, wel drie dagen



in de week als het grote licht aanfloepde toepen met Karel, Cees en Felix of met welke vierde man dan ook (Eddy), nogmaals escapaderen in de nacht, niet ordinair, altijd wel smachtend op zoek naar nieuwe verbazingen.

Diogenes is wedergeboorte, een vriendelijke voedingsbodem, die de omnivore cultuurvraten die wij waren optimaal bediende, en die ons een platform bood om in een bed van gelijkgestemden en andersdenkenden, corpsballen en communisten, rooie vrouwen en feministen, trotskisten en zwervers, een hel van een tijd te hebben.

tot slot

Tweezaamheid of drievuldigheid? Een verse vraag, een vaag wroeten naar een onbedoelde einder. Een eindredacteur van *Glamoer* die mij over de kling jaagt. Dan maar weer zwelgen: traag kruipen blikken beesten de driftsneeuw trotserend over de diepgevroren massa, op weg..... Wij moeten in coma zien te geraken alvorens de definitieve klap wordt uitgedeeld; we zijn versleten voor vandaag, de nacht wacht, de dag verbracht tussen de stille lakens, alleen, om straks te ontwaken, opnieuw een illusie rijker.

Hein Fokker



De Feesten



27



26



28



29



30

FOTO'S

27 Dispuut Jaromir 1963

28 Dies-feest 1961

29 DJ Fucking Joe 1977

30 Houseparty met Eddy de Clerq 1990

31 Puberpopparty 1997

Erik 'Turbo' Kuilenberg

DJ-coördinator en
P.A.-technicus.



Hoi Hans,

Hoe is het ermee? We hebben al een tijdje geen contact gehad en ik ben heel benieuwd hoe het met je gaat na je huwelijk in Marokko. En nu in Duitsland, waar je naar ik heb begrepen weer woont. Maar dit is in de privésfeer en deze brief en je antwoord erop dienen een speciaal doel en wel plaatsing in een bundel, die gaat worden uitgegeven ter ere van het veertigjarig bestaan, het achtste lustrum dus, van Diogenes. Vandaar dat ik een aantal vragen aan je heb die natuurlijk met Diogenes te maken hebben. Voornamelijk over de tijd toen jij er als DJ werkte.

Ben je in Diogenes begonnen als DJ te werken? Draaide je al eerder plaatjes en hoe ging dat toen? Hoe werd je ingewerkt en aangenomen? Was er veel overleg, enzovoort? En kon je helemaal zelf bepalen welke muziek je draaide?

Wat me ook bijzonder interesseert, is wat je je kunt herinneren van de tijd dat de house muziek net aan het opkomen was. Jij was tenslotte één van de eersten die veel house ging draaien. Ik kan me voorstellen dat die overgang naar meer house in die tijd ook niet zonder slag of stoot ging. Er waren toen toch duidelijk twee kampen: degenen die het verafschuwden en zij die het wel mooi en een duidelijk nieuwe stroming vonden. Een stroming met geen duidelijke muzikanten meer achter de producties, maar vooral DJ's die met computers, samplers en keyboards hun plaatjes gingen maken.

Met de intrede van de house kreeg het begrip DJ toch ook een andere invulling, denk ik: mixen, de Technics-draaitafels met de pitchcontrol, de toonregeling per kanaal op het mengpaneel.... Hoe ging dat toen? Ging je house muziek ook meteen mixen?

Diogenes is wat betreft de activiteiten die er georganiseerd worden en de muziek die er gedraaid wordt, altijd ook progressief geweest en in de kelder draaien we nu veel chemical beats, jungle, trip hop, enz.. Hoe zit het met jou, hou je al die nieuwe muziek ook nog steeds bij en hoe serieus, want aan bijvoorbeeld de Prodigy ontkomt niemand meer. Wat zou je zelf draaien als je nu nog DJ was? Misschien trouwens wel een ideetje, mocht je kunnen komen op de reünistenavond in de Lustrumweek, om een paar plaatjes en CD's mee te nemen en die dan te draaien. We gaan voor die avond advertenties plaatsen, maar alle oud-medewerkers, waarvan we de juiste adressen hebben, persoonlijk uitnodigen. Dus ik hoop dat die avond een hele leuke gaat worden, waar veel oude bekenden elkaar spreken.

Hans, alvast hartelijk bedankt en ik hoop je in december te zien.

Groetjes,

Erik

Na eindeloos zeuren kwam het er op Paasmaandag 1982 eindelijk van: ik mocht in Diogenes draaien. Samen met Pim Verheyke (die inmiddels al draaide) en Harry Rodenburg, had ik als DJ bij coördinator Paul Schmitz gesolliciteerd. Na een maand of drie wachten kreeg ik dan eindelijk op die dag mijn kans. De vaste DJ was uitgevallen en om tien uur 's avonds werd ik gebeld en gevraagd te komen draaien. Het was de tijd van New Wave en uiterst hip was toen de *Neue Deutsche Welle* met groepen als Fehlfarben en Liaisons Dangereuses. Ik had een ruime collectie op dit gebied en was toch al veel meer met het bijhouden van muziek bezig dan met mijn studie. Ervaring had ik al opgedaan op feesten en bijvoorbeeld in Doornroosje. Mijn draaikunsten vielen niet bij iedereen in de smaak (voor velen was mijn platenkeuze toch ietwat extreem), want mijn motto was altijd: geef de mensen meer (en heftiger) dan ze willen.

Toch had ik relatief snel mijn vaste plaats veroverd en ik klom op van de maandag naar de vrijdag. Bovendien haalde ik ook nog glazen op (als vaste glazenhaler) en was na enige tijd activiteitscoördinator en zodoende ook bestuurslid. In die tijd was het niet ongewoon dat er een stuk of vijfhonderd bezoekers in het pand waren (ja, de *Gouden Tijden*). Vanaf twee uur stroomde de tent vol en om half drie was iedereen binnen. Natuurlijk was er altijd trammelant met de installatie en het heeft ook tot het eind van mijn carrière in 1990 geduurd tot er een acceptabel geluid gevonden was (ik heb diverse waarschuwingen wegens te hard draaien gehad). Het was de tijd van de slepende beats en funky ritmes. Echt interessant werd het pas in 1988. In september van dat jaar was ik eindelijk zover dat ik een avond kon vullen met house en acid en dat deed ik dan ook prompt. Na deze avond (om precies te zijn 9 september) regende het klachten en de muziekracks dachten dat Hans F. (er waren toen ik begon zeven Hanzen op zestig medewerkers) nou toch wel echt te ver doorgeslagen was met zijn knieval voor dit kortstondig fenomeen. Ik hield vol en van toen af beukten de beats de volle vier uur lang. Personeel vroeg om andere werkavonden ("als Fuchs maar niet draait") en discussies wegens eenzijdig draaien bepaalden de sfeer na vier. Maar ja, alles went en na een half jaar hield het gesputter op en de muziek van de toekomst (daar was ik van overtuigd) beheerste de vloer. Ik ben blij dat ik toen deze muzikale ontwikkeling tot aan zijn introductie in de mainstream heb kunnen meemaken en niet zoals de huidige DJ's van jongs af aan met 120 bpm en meer verwen ben.

In 1990 vertrok ik naar Duitsland en sindsdien hou ik het ook minder bij. Want laten we eerlijk zijn, eigenlijk is er sinds 1988 niet meer veel veranderd. We luisteren al tien jaar min of meer naar dezelfde muziek. Van Bill Haley naar Prince ontwikkelde de muziek zich met zeven-mijls-laarzen waar nu slechts nog kleine stappen gemaakt worden. Alles is al gedaan en ontwikkeling beperkt zich tot het vermengen van reeds bestaande muzieksoorten. Wat in de jaren vijftig begonnen is, is nu eindelijk volwassen geworden. Van harte gefeliciteerd, Diogenes.

Hans Fuchs

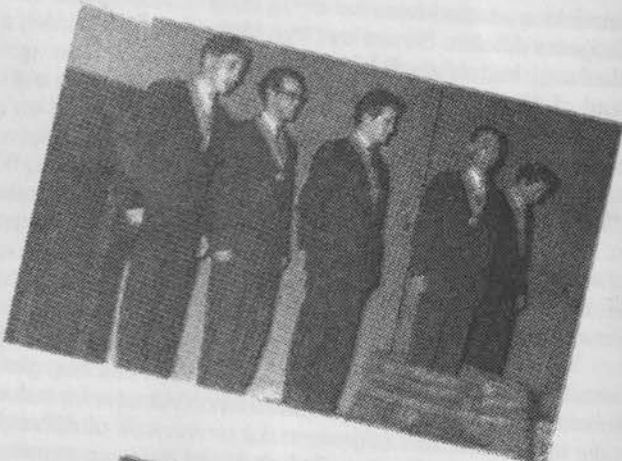
Toen DJ, activiteitscoördinator en bestuurslid. Nu werkzaam bij een reclamebureau.



De Voorzitters



32

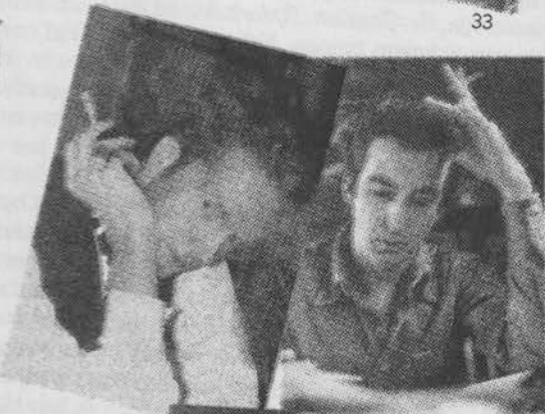


33



34

37



35



36



38

De Documenten

GEMEENTE NIJMEGEN

A no. 5758/70

Nijmegen, 19 mei 1970.

Nijmegen, 14-11-67

De M.S.V. Diogenes in
vergadering bijeen, in het
pand van Schoeck- Mathus singel 10,
alhier, is van mening dat de
Senaat over moed gaauw de
hef houden van een informatieve
enquête, waarin alternatieven
worden geboden, met betrekking
tot de leden van de
de leden die het
mogelijk geacht
tot de oek van

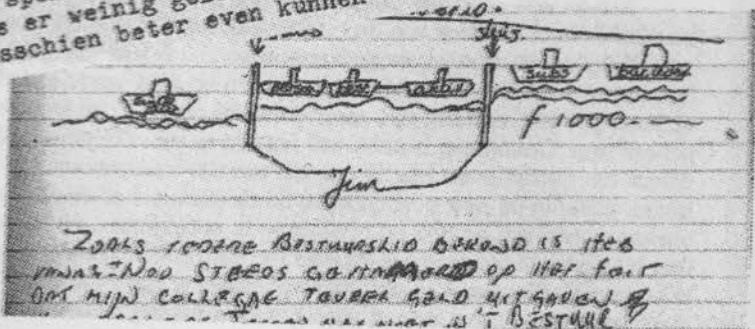
De Burgemeester van NIJMEGEN;
beschikkende op het verzoek d.d. 14 april 1970 van het
bestuur van de Nieuwe Stichting Eigen Beheer Corporendomen.
Hier, om verlenging van het sluitingsuur tot 04.00 uur
s-nachts voor de inrichting in het perceel van Schoeck Mathus-
singel 10, alhier;
gelet op artikel 64 van de Nijmeegse Politieverordening;
RESOLUTIE:
adresant tot wederopzegging de gevraagde ontheffing te
verlenen, onder de volgende voorwaarden:
1. deze ontheffing geldt uitsluitend ten behoeve van hem.

WOENSDAG 23 AUGUSTUS is er voor de leden en alle ^{oud} leden
- DE LEVENDE OEFENINGEN van HANS PRISON
(in Westlicht verboden wegens vermeend obscene karakter! etc!).
- een CRAZY-LIGHTS JOCK
- de band "POPPE"
(bekend van het galafeest in Doornburg 1)

Na deze aanloop voor een flietend dynamisch diogenaal leven in het komend jaar is
na 29 augustus de MSV gesloten, totdat op donderdag 5 september het singelnieuws definitief
openstaat voor ieder lid (geen vanbetaler).

Op maandag 2 september start de Initiatietijd 1968, die slechts in naam overeenstemt met
de Initiatietijd van voorgaande jaren, daarvan juist verschillend door inhoud en opzet.
Viel hiervoor het rapport- Van der Heijden van 25 juni 1968. De Senaat en het bestuur van
de Initiatiecommissie 1968 na een intensieve studie en toetsing van de daarbij behaalde
resultaten aan de meningen van vertegenwoordigers van het diogenaal leven tot de
volgende slotconclusie gekomen:
De eerste jaren van nu zijn mensen die in een veranderend cultuurpatroon zijn opgegroeid;
het gaat dus niet om een aantal scores, gebruiken en allerlei hiërarchische structuurtjes
op te leggen die: in de maatschappij niet meer als relevant beschouwd worden, de vereniging
niet weergeven zoals zij is, door de meeste leden niet meer ondersteund worden.
Schik de Initiatietijd 1968 dient erop gericht te zijn de aspiranten de verenigingsleden,
het verenigingsleven en elkaar te doen leren kennen.

bedankt voor jullie briefje van 29 januari j.l.
Dat jullie finansjeel moeilijk zitten en daarom in plaats
van f350,- maar f300,- kunnen betalen is zeer begrijpelijk;
we spelen wel vaker voor minder dan de oorspronkelijke prijs
als er weinig geld is. Dat is geen punt. Alleen hadden jullie
misschien beter even kunnen bellen daarover. Maar goed.



FOTO'S

39 Nachtvergunning 1970, 40 Leden vragen om enquête 1967, 41 Vernieuwde initiatietijd 1968,
42 Rikkert Zuiderveld wil Diogenes tegemoetkomen 1972, 43 Penningmeester Jim meldt lege kas 1974

Voormalig redacteur van de Idiolaat, activiteiten-coördinator. Thans lid van de webclub en garderobemedewerker.



Beste Piet-Hein,

Middels dit schrijven, dat, zo moet ik je maar meteen bekennen, tevens een onderzoek is naar de grenzen en mogelijkheden van mijn nieuwe stijl- en spellingchecker, wil ik enige overdenkingen met betrekking tot de conditie van Diogenes, de studentenvereniging aan de Van Schaeck Mathonsingel, aan je voorleggen.

Wellicht ben je bezorgd geraakt door het gerucht dat men bij een bezoek aan de witte villa het risico loopt besmet te worden met het zogenaamde Dio-virus. Hoewel ik je kan verzekeren dat het hier geen seksueel of anderszins overdraagbaar microscopisch gedrocht betreft, kan ik niet ontkennen dat personen met een bepaalde predispositie door het bezoeken van Diogenes een nogal radicale lichamelijke maar vooral ook geestelijke metamorfose kunnen ondergaan.

De symptomen van de Dio-koorts die het gevolg is van dit merkwaardige virus, zijn te vergelijken met de effecten van de al even mysterieuze Vitamine Dio, die vorig jaar rond deze tijd in de vorm van kleine pilletjes in het pand opdoken. Sommige bezoekers bleven destijds, ook na een overdadige consumptie van deze zoetigheid, geheel onaangedaan, terwijl anderen al na het nuttigen van een enkel pilletje de symptomen van een beginnende Dio-manie vertoonden. Wat is hier aan de hand? Wordt onze geliefde vereniging bedreigd door duistere krachten?

Ik geloof het niet. Volgens mij is het de geest van de goeie oude Diogenes van Sinope die zich in een eigentijds jasje heeft gehuld. Want in een tijd dat de media beheerst worden door pestvarkens, ecodrugs en cybersex kun je niet meer aankomen met een dooie filosoof en een motto als *il faut s'étonner pour s'étonner*. Maar vergis je niet, de vereniging is niet voor niets naar de oude cynicus vernoemd. Zijn rusteloze geest waart nog altijd rond, op zoek naar dolende zielen die ontvankelijk zijn voor zijn paradoxale hersenspinsels.

Dat dit soms zeer ingrijpende gevolgen kan hebben, blijkt wel uit de tragische levensloop van Duffie (of was het nou Suffie?). Duffie resideerde met zijn collegagoudvis in een bak in de serre van Diogenes. Aangezien er dagelijks medewerkers aanwezig waren - de serre is tegenwoordig het zenuwcentrum van de vereniging - om de toestand van water, wier, pompje en voedselvoorziening in de gaten te houden, hadden de koelbloedige makkers niet te klagen. Persoonlijk moet ik er niet aan denken, een leven dat bestaat uit wat geclub-blub en rondjes zwemmen in een vierkante bak, maar de gemiddelde goudvis wordt er voor zover ik weet niet suïcidaal van. Duffie wel. Op een kwade dag heeft het arme schepsel, naar mijn stellige overtuiging op aanraden van de geest van Diogenes, besloten zich te onttinnen, teneinde zich te kunnen verbazen over de wereld buiten zijn glazen/plastic kooi. En helaas, juist op dat fatale moment was er geen menselijke EHBO-er in de buurt, dus je kunt wel raden hoe het dit visje op het droge vergaan is.

Als Duffie zijn eigen denkkader had weten te doorbreken, had hij tijdig begrepen dat de wereld buiten zijn glazen tonnetje onleefbaar voor hem was. Had hij zich maar wat meer verbaasd over zijn intonning.

Ach en wee, die arme Duffie, maar hoe zit het met de studenten die het pand bevolken? Weet de geest van de cynicus ook nog tot hen door te dringen? Zoals gezegd, geloof ik van wel, maar hoe precies zou ik niet kunnen zeggen. Ik merk het, als er weer nieuwe medewerkers komen en ik in eerste instantie denk dat ze van een geheel ander slag zijn, maar dat ze bij nader inzien toch ook wel erg 'diogenesk' zijn. Onttonning is nooit wat het lijkt te zijn. Diogenes zelf kroop immers tijdens zijn fysieke leven juist in een ton om zijn stadsgenoten (en zichzelf) te verbazen. Zeker in dit post-postmoderne fin de siècle is het moeilijk te zien wat voor tonnen er zoal zijn en hoe en of daaraan te ontsnappen valt. Breek je uit de ene ton, bijvoorbeeld het muzikale keurslijf van de top 40 in de jaren tachtig, dan kom je onvermijdelijk terecht in een volgende (tenzij je een Duffie bent natuurlijk). Om vervolgens, een aantal tonnen verder, met verbazing te constateren dat het een daad van verzet is om niet alleen alternatieve muziek te draaien, maar dat ook die puberpop de gemoederen kan verhitten. Het kan verkeren.

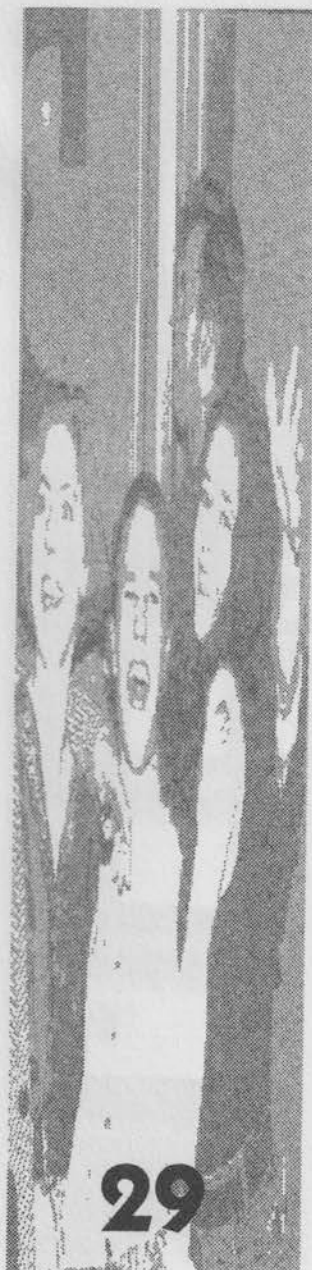
Naar mijn idee blijft Diogenes Diogenes, zolang het niet gaat om De

Onttonning maar om het onttonnen, telkens weer. Nooit denken dat je er bent, definitief uit alle tonnen, de verbazing voorbij, maar blijven verbazen om je te kunnen onttonnen, blijven onttonnen om je weer te kunnen verbazen. Diogenes heeft het eeuwige leven.

Met deze vrolijke noot wil ik dit epistel besluiten. Wat betreft het onderzoek dat ik aan het begin noemde, kan ik je nog melden dat vrijwel elke zin te lang/te moeilijk is volgens de gangbare normen, maar daar heb ik natuurlijk lak aan. Wat betreft mijn diogenale overdenkingen: graag zou ik vernemen welke deskundige mening jij hebt over onttonning in de *nineties*.

Met vriendelijke groet en hoge achting,

Marc van Bakel



Piet-Hein Peeters

Toen voorzitter van
het bestuur en DJ.
Nu werkzaam bij
Studium Generale,
Nijmegen.

'Moge u in interessante tijden leven'
Chinese vloek

'Met aardige mensen demp je de gracht'
Amsterdams gezegde

'Vrouwen dienen gemeenschappelijk bezit te zijn'
Vrij naar Diogenes van Synope

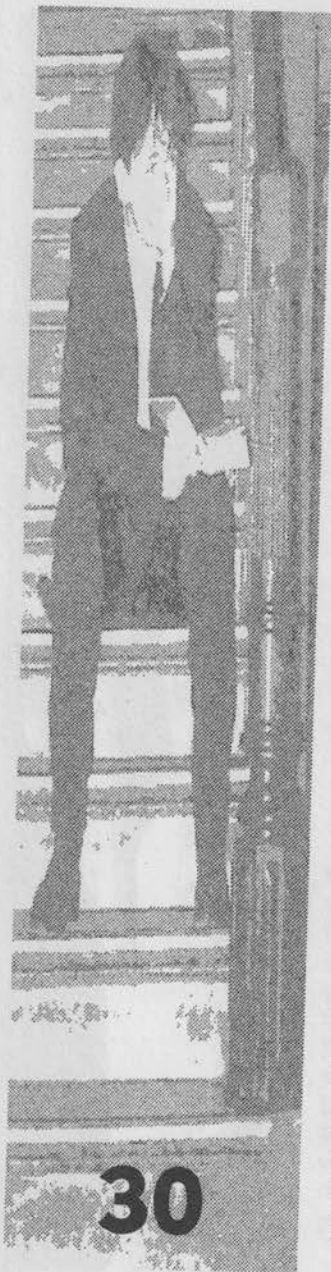
Marc,

Anything goes. Met die twee woorden gaf de wetenschapsfilosoof Paul Feyerabend reeds in de jaren zeventig een veelzeggend en profetisch gebleken adagium mee aan de nakende jaren negentig. Bij het lezen van jouw brief bekwam de gedachte aan deze spreuk mij onmiddellijk. *Anything goes* roept een heel scala aan gevoelens en gedachten op. Zoals ook jouw brief. Tolerantie, openheid, vriendelijkheid, maar tevens gemakzucht, weerzin en misselijkheid. Niet alleen door hetgeen jij in je brief beschrijft, ook door de toon van de brief zelf. Aan de oppervlakte vriendelijk, open, tolerant naar degenen die Diogenes op dit moment bevolken, maar tegelijkertijd vond ik jouw brief gemakzuchtig, weezinwekkend en misselijkmakend. En verre van Diogenesk. Sta mij toe deze ietwat bruuske opening van mijn schrijven ter gelegenheid van een toch zo heuglijke gebeurtenis nader te verklaren.

De vraag lijkt mij namelijk deze: was Diogenes van Synope een geestdriftig mens? Het antwoord daarop is eenvoudig, namelijk een volmondig ja. Wie de daden van onze naamgever nader bekijkt, moet toegeven dat hier een gedreven man aan het werk was. Het vermaarde "U staat in mijn licht" tegen Alexander de Grote, de door een olielamp begeleide zoektocht naar een mens, de frontale aanvaring met Plato omtrent de vraag wat nu eigenlijk een mens is, een discussie door Diogenes begeleid met een kaalgeplukte kip ("Hier heb je je mens"). Kort gezegd, Diogenes was geen doetje. En wordt zonder meer tekort gedaan met jouw typering als een denker 'die voortdurend denkkaders doorbrak'. Diogenes was een zeikerd, een klootzak, een muggenzifter, een ouwehoer, maar bovenal een held. Karakters waar het de vereniging Diogenes (het therapeutische *Studenten Activiteiten Organisatie* afschaffen lijkt mij het minste teken van enig zelfbewustzijn) op dit moment, maar ook ten tijde van mijn voorzitterschap, hoewel in mindere mate, aan ontbreekt. 'Het doorbreken van denkkaders', lazer toch op, lieve Marc.

Begin jaren negentig publiceerde de Amerikaan Francis Fukuyama het inmiddels roemruchte werk *Het einde van de geschiedenis en de laatste mens*. Een vuistdik boek waarin niet, zoals her en der wordt beweerd, een lofzang op het liberalisme wordt aangeheven, maar waarin Fukuyama wel uitvoerig op het grote probleem van de westerse cultuur aan het eind van de twintigste eeuw ingaat. Het ontbreekt ons namelijk aan thymos. Aan geestdrift. Aan geesten op drift. Fukuyama beschrijft een cultuur waarin alles aanwezig is en alles mag (*anything goes*), waarin niets meer te bevechten valt. Wij Leven niet meer, wij worden geboren, ademen, eten, drinken, kletsen, neuken en gaan weer dood. Soit. Fukuyama beweent ons en met recht. Wij zijn overbodig, de laatsten, de enige bijdrage die we werkelijk aan de mensheid kunnen leveren, is de aarde naar de verdoemenis helpen zodat anderen opnieuw kunnen beginnen en helden kunnen zijn. Dat is pas een Diogeneske, hoewel wat balorige, gedachte, lieve Marc.

Maar zie om je heen en neem het gelijk van Fukuyama waar. Ken jij Nederlandse talenten in bijvoorbeeld de wereld van de kunsten? Het gefröbel van de Giphartjes, Ro-theatertjes, Scholtetjes, Kerkhofjes en ga zo maar even door. Ja, laten we *De Avonden* van Gerard Reve voor het toneel bewerken. Is het niet opvallend dat de enige twee werkelijke jonge talenten van de Nederlandse literatuur, Benali en Bouazza, en de enige twee jonge intellectuelen, Sanders en



Ramdas, een allochtone achtergrond hebben. Mensen op grensvlakken die culturen, strijd in zich dragen. Geen wonder dat het leed van Nederland zo breed over de beeldbuis wordt uitgesmeerd, dan gebeurt er tenminste nog wat. Het probleem is alleen dat de gelegenheden dat mensen ziek worden, gaan trouwen, bevallen, ruzie krijgen, gaan scheiden, sterven, te weinig in aantal zijn. Dat kun je niet de hele dag doen. Jij, Marc, spreekt over de jaren negentig met een soort gelaten acceptatie. Van 'ach, zo is het ook wel weer leuk'. Dat heeft niets met onttonning te maken en alles met zelf een (gesloten) ton te zijn. Ik erger me ziek aan de jaren negentig. Aan het roekeloze tempo, aan de jeukende inertie, aan de laffe lieverigheid. Wie durft er nog dwars tegen andere 'eigen meningen' in te zeggen dat hij of zij gelijk heeft en dat die ander niet moet zeiken? Wie is niet langer tolerant alleen maar omdat het hem anders zo moe maakt? Wie maakt een einde aan dat vrouwelijk gezever dat je iemands gevoelens moet respecteren ook al zou die iemand een verschrikkelijke schop onder zijn reet moeten hebben? Wie maakt een einde aan dat ziekelijk egocentrisme dat alle studenten die in de jaren negentig onze witte vesting bevolk(t)en, besmet heeft? Diogenes, Marc, Diogenes zou dat doen.

En toch, er moet iets in de mens zelf zitten dat hem niet afhankelijk maakt van gebeurtenissen als bruiloften, bul-uitreikingen en begrafenissen om te leven. Geloof me Marc, dat zit er ook. Zelfs in ieder mens, alleen moet je vaak verzoeken. Ik zou de vereniging Diogenes willen vragen in de komende decennia dat te zijn. Leven te wezen. Nooit meer blasé, nooit meer gelaten, nooit meer lieverig. Ik zou Diogenes willen adviseren de Franse filosoof Albert Camus als tweede beschermheilige te benoemen. Ondanks alles mens te zijn. Wanneer aan wanhoop (*anything goes*, waarom dan ergens heen gaan) is erger dan wanhoop zelf. Om met Marga Bult te spreken, rechtop in de wind.

Tot slot, Marc, wil ik je, voor al die lezers die wat geschrokken zijn van mijn toon, danken voor je provocatie. Het doet mijn oude hart goed te weten dat er nog mensen in Diogenes zijn die weten hoe ze de ander in beweging kunnen krijgen. Ik heb je voorzet dan ook met plezier binnen gelopen. Ik hoop bovendien dat jouw jongere collegae wat van het bovenstaande begrijpen. En niet, zoals ze al zo vaak doen, de schouders ophalen. Dat recht hebben ze nog niet eens. Vuur, verdomme, vuur.

Een groet,

Piet-Hein Peeters



De Medewerkers

Onrustige beweging in Bommelerwaard

7:30 Rechts-Reportage K.R.G.

Loevestein reeds gevallen



45

44



46



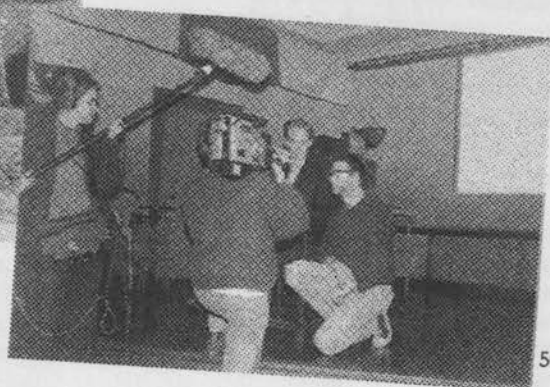
47



48



49



50



51



52



53



54



55



56



57

FOTO'S

- 44 Diogenes bezet slot Loevestein en vormt nieuwe regering 1961
- 45 Onbekende actie in Maastricht begin jaren '60
- 46 Medewerkersreis 1995
- 47 Afscheid Hetty Una 1988
- 48 Astrid Troost & Hans Laners 1992
- 49 Fotoclub *Obscure Cameraden* 1963
- 50 VPRO maakt TV-opnames van de partij D.I.O. 1993
- 51 Terras voor Diogenes 1962
- 52 Terras voor Diogenes 1993
- 53 Aan de bar van Diogenes 1963
- 54 Aan de bar van Diogenes 1993
- 55 Aan de bar van Diogenes midden jaren '70
- 56 De Muddclub 1983
- 57 Stan, Marian, Marc en Esther 1992

Bestuurslid publiciteit en DJ.

Diogenes: waarom, waarheen, waarvoor ?

Generaties Diogenes-medewerkers, (bestuurs)leden en Diobardiscussiegenoten hebben zich al aan deze vragen gelaafd alsof het bier betreft. Als bestuurslid met aandachtsveld publiciteit is mij het afgelopen jaar duidelijk geworden dat in Diogenes vooral plaats is voor wat in de geest leeft en er uit wil. Dit klinkt heel vaag en niet concreet genoeg meer voor de snelle tijd waarin we leven. In gesprekken en discussies binnen Diogenes word ik daarom niet voor niets af en toe als een vage gast afgeschilderd.

Over de vraag waarom Diogenes is, wil ik met opzet vaag blijven: ze staat met geest en lichaam midden in het leven.

Diogenes heeft voor mij de rock-filosofie als een ware Diogenes omarmd. De filosoof Diogenes was geen schrijver, maar een doener. Hij deed en zei echter alles zo puur en zonder omwegen, dat hij door de mensen van zijn tijd werd uitgelachen, terwijl hij zich bewust was van alle slechtheid én goedheid die in mensen zit. Diogenes zei net als de rock *ja* en *nee* tegen het leven. Dat is midden in het leven staan: er op spugen en haar tegelijkertijd omarmen.

Het aangename van Diogenes is als DJ per Dio-paplepel mijn geest ingesijpeld: als je er iets wil doen, wees dan niet bang je eigen gezicht te laten zien. Dit is het *ja* van Diogenes.

Het virus is voor mij een kleurenpalet van muzikale stromingen en persoonlijkheden geworden, dat mijn enthousiasme en creativiteit heeft gemotiveerd.

Ook demotivering is af en toe belangrijk. Mijn vader vertelde mij als kind over de gevaren van het leven waarvoor hij me wilde behoeden: ik wilde toch niet naar hem luisteren, ik wil het altijd zelf meemaken, terwijl ik voel dat hij soms wel gelijk heeft. Mijn ervaringen als bestuurslid (=een soort bewaker van Diogenes) doen mij vechten met die zelfde vader.

Dat is voor mij het *nee* van Diogenes, het moeizame schermen met verantwoordelijkheid en tolerantie, die steeds ook weer motiverend werkt en wil veranderen in een *ja*: een student die met verantwoordelijkheid durft te doen in Dio als in het echte leven, wat dat dan ook mag zijn.

De Diogenes-praktijk is een blijvend zoeken naar een plaats tussen de status van studentikoze kroeg (vroeger?) en professionele disco (toekomst?). Ik hoop daarom ook dat Diogenes voor studenten altijd die vader (de professional), dat kind (de naïeveling) en hun gevecht zal blijven.

Diogenes is muziek en moet dag én nacht om de mens wakker te houden. De muziek in het nachtcafé is voor mij *vooruitgaan, stilstaan én achteromkijken*.

Achteromkijken in onze snelle samenleving voelt bij mij aan als een poging tegen de wind in te pissen zonder nat te worden, als een vader die zijn kind wil beschermen. Ik zal nog vaak nat worden, maar ben er in ieder geval minder bang voor, wat ik mede aan mijn bezigheden binnen Diogenes heb overgehouden. Beste Peter, hoe was het vroeger in Diogenes?

Groeten,

Remy Angel



In die zandbak organiseerde ik samen met nog wat gelijkgestemden eens een Tiroler-avond. Buiten, de Nijmeegse vrouwenbeweging, gewapend met spuitbussen en verbommen. Binnen, lange tafels, Alpenlandschappen, halve liters, *Heidi* und *Peter*-films en de Alpenzuszjes met niemand minder dan goeroe Hein Fokker op schoot.

Studentikoos? Ach, soms moet je ook eens gewoon mogen lachen, dachten wij. Want ook in die tijd was er in Diogenes al de discussie over de positie die de tent diende in te nemen binnen het Nijmeegse studentengebeuren: waar moest de nadruk liggen, de culturele vooravond of het drukke nachtcafé? Een door vele vrijwilligers gerund gebeuren of een door profs gedelegeerde organisatie?

De horeca was al geprofessionaliseerd: een enorme tankbierinstallatie, betaalde staf en vrijwilligers die zelf al lang niet meer begrepen waarom ze zo werden genoemd. Op muziekgebied eenzelfde beeld met een fijn gevoel voor opkomende trends en stromingen. Dit leidde er zelfs toe dat Dio in samenwerking met bijvoorbeeld de RoXY halverwege de jaren tachtig landelijk meetelde. Maar ook binnen het Nijmeegse werkte men aan de profilering: de eerste RoDiO-concerten galmden door de Vereeniging en de Valkhof Affaire werd geboren. Het waren vette jaren voor Diogenes waarbij de roep om een ingrijpende professionalisering almaar groter werd: luxe problemen.

Aan de andere kant, hoe kan het anders, uiteraard het gevecht voor behoud van vrijheid, creativiteit en spontaniteit vanuit, zeg maar, de zandbak. De waarheid zal waarschijnlijk dat altijd voortschrijdende gevecht zijn tussen 'de vader en het kind' in Dio. Wat dat betreft is er niet zo veel veranderd. Zolang de scherpte maar blijft om te anticiperen op nieuwe ontwikkelingen en het zoeken naar nieuwe trends en de capaciteiten om mensen te motiveren hierin een rol te vervullen, zal het bestaansrecht gegarandeerd zijn. Een plaats voor mensen om zich vanuit de zandbak te ontonnen, zoals dé Diogenes dat in zijn tijd vanuit zijn ton deed. En ach, dat je daarbij zo nu en dan natte voeten krijgt.....

Hals und Beinbruch

Peter van Hezewijk

Toen barbeheerder en bestuurslid. Nu eigenaar van café Einstein, Nijmegen.



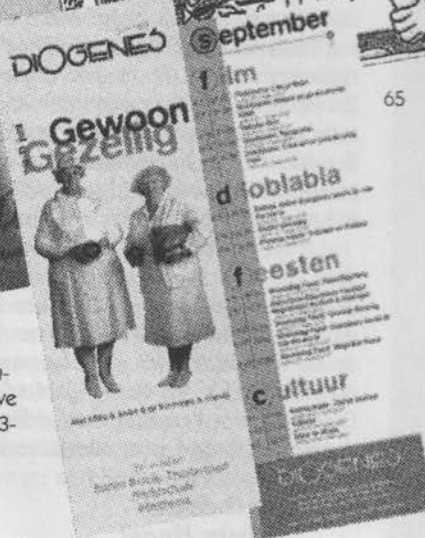
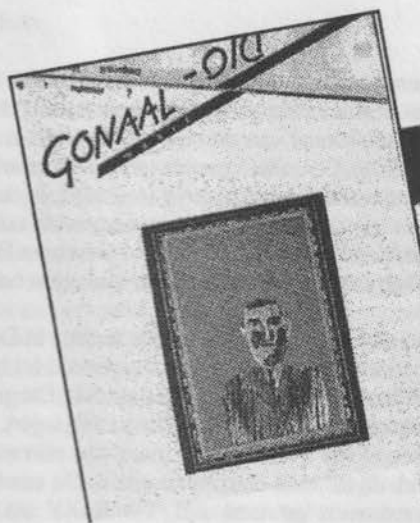


58

59

60

61



FOTO'S

58 Glamour & feuilleton Maria Neutebooms eindexamenjaar (1976-1980) 59 Jaargang 1 (1980-1982) 60 De Nieuwe Losbladige (1982-1983) 61 Villa Blanca & DJ-top 10 (1983-1988) 62 Dio-gonaal (1988-1990) Column *Don't believe the hype* van Ronald Koeman 63 Diofiel & achterkant (1990-1991) 64 Idiolaat & Fio Dio (1991-1996) 65 Het Dioblaadje & achterkant (1996-heden)

Activiteiten- en publiciteitscoördinator en DJ.

Beste Hans,

Veertig jaar bestaat het nu, Diogenes, de kat met de zeven levens. Ooit begonnen als een club voor deftige intellectuelen. 'Sartre naar de tapkast dragen', dat deed men naar eigen zeggen. Later achtereenvolgens toneel van de studentenrevolte en daarna donker hol voor hippies en Zappa-freaks. Dat alles ging ongetwijfeld overhoop met de komst van punk. Maar het *No Future*-credo werd als snel weerlegd. In de jaren tachtig kreeg de kat weer een nieuw leven: de new wave en de underground-cultuur kwamen op. Jij was erbij! Mazzelaar. Ik, medio jaren tachtig beginnend waver en Front 242-fan, zat nog te puberen op mijn slaapkamertje in Brabant. Vertel eens hoe het er in die tijd in Dio aan toe ging.

De house-revolutie was natuurlijk de kroon op de jaren tachtig in Dio. Met onder andere de 'RoXY in Dio'-parties, toen Dimitri volgens de *Diogonaal* (of hoe heette dat blad) nog een 'jong talent' was. Misschien ook wel het laatste wat Diogenes werkelijk heeft bijgedragen aan de vernieuwing van de uitgaanscultuur in Nijmegen. Ik was er niet bij en daar baal ik van. Ik studeerde al wel in Nijmegen, maar was met mijn hoofd nog te veel op het Brabantse platteland. Jij zat toen al in Amsterdam. De eerste house-jaren daar moeten erg uitbundig en extravert geweest zijn. De RoXY als centrum van Nederland's hippe kringen, Hans Kuipers 'finest hour'? Of zie ik dat verkeerd? Was de breuk met de donkere en introverte jaren tachtig trouwens niet erg groot? Hoe is dat bij jou gegaan: groeide je vanzelf door met de nieuwe stijl of constateer je achteraf dat dat wave-gedoe van medio jaren tachtig nooit echt jouw ding is geweest?

In '91 was het afgelopen met Dio's hoogtijdagen. De sluitingstijden van de Nijmeegse horeca werden vrijgegeven en de sterke verkorting van de studieduur deed Dio ook weinig goed. En die housedreun, daar bleek de gemiddelde student niet in geïnteresseerd als hij na tweeën ook naar De Swing of Gonzo kon. Gevolg was dat de financiële reserves uitgeput raakten en Dio in '94 op sterven na dood was. Net toen ik steeds meer betrokken raakte. Had ik weer. Overal te laat bij.

Maar de Dio-generatie van de jaren negentig was inmiddels begonnen nieuw leven in de kat te blazen: een open activiteiten vereniging voor ALLE studenten. Met idealen, maar ook met culturele activiteiten die laagdrempeliger zijn en met meer mainstream dansmuziek. Toegegeven, een beetje braver dan vroeger is het tegenwoordig vast. Maar langzaam is Dio weer overeind gekrabbeld door wat 'klantgericht' te denken. Het gaat steeds beter en daarmee komt er ook weer meer ruimte voor vernieuwende en underground-cultuur en -muziek, waarmee Dio misschien wel veelzijdiger dan ooit is. Een mooie basis voor mij als activiteitencoördinator om op voort te bouwen.

Hoedanook, met alle veranderingen in Dio is ook house vrijwel verdwenen. Persoonlijk vind ik het nieuwe en opwindende in house tegenwoordig vaak ver te zoeken. 'The next big thing' heet drum 'n bass en big beats, ik geloof erin! Het leuke is dat dat weer wél steeds meer aanslaat in Dio, al is het vooral in de kelder, tegenwoordig het thuis van 'underground-dance'. En ook zijn er de laatste twee jaar weer meer initiatieven richting de nieuwe underground, multimediaal en crossoverend als een gek. En eindelijk ben ik er wél bij! Mijn droom is dan ook stiekem om met de nieuwe generatie van Dio weer een echt centrum voor vernieuwende cultuur en muziek te maken. Zouden we een kans maken, denk je? En jij, hoe zie jij de toekomst, vind je dat na tien jaar RoXY jouw 'finest hour' wel voorbij mag zijn of zie je nieuwe kansen? Mooi is het in ieder geval te zien dat ook RoXY met een vaste jungle-avond blijft meegroeiën.

Veertig jaar Dio, een moment van terug- en vooruitkijken. Eigenlijk vind ik dat daar een feest bij hoort waarin de moderne dansmuziek centraal staat. Misschien moeten we het gewoon nog eens een keer doen, 'Roxy in Dio'. Als herinnering aan de rol die dit feest in de introductie van house van Nijmegen speelde, maar ook met de blik op de toekomst. Met in de bovenzaal het bewijs dat house nog steeds van deze tijd is en in de kelder 'the next big thing'. Beschouw het als een open uitnodiging aan jou om Diogenes een prachtig verjaardagscadeau te geven. Ik houd er voorlopig vrijdag 12 december, in de lustrumweek, voor vrij.

De Groeten,
Edwin Haast



Beste Edwin,

Veertig jaar Diogenes is zeker iets om bij stil te staan. De plek waar ik mijn wilde haren heb gekregen, mijn idealen zijn gevormd en waar ik mijn beste vrienden heb ontmoet met wie ik tot op de dag van vandaag contact heb. Diogenes, de werkplek die voor een gedeelte model heeft gestaan voor de huidige RoXY. Kortom, een vereniging die ik een warm hart toedraag en voor een periode in mijn leven heeft gestaan die een onuitwisbare indruk op mij heeft achtergelaten. Mijn frequent Diogenes-bezoek begon in het najaar van 1973 na mijn kandidaatsexamen in de rechtsgeleerdheid. Diogenes was in die dagen een gelegenheid met aan de rand van de dansvloer zwaar versleten fauteuils waar om werd gevochten, waar voor die tijd alternatieve muziek werd gedraaid en het langharig tuig zich verzamelde om enorme joints te roken en passievrucht te drinken, een 'must' in die tijd. Diogenes stond toentertijd bekend om zijn bizarre, eigenzinnige en confronterende evenementen. Menig nu gearriveerde Nederlander is zijn carrière begonnen in het bestuur van Diogenes.

Na een periode van zo'n vier jaar Diogenes als vaste klant te hebben bezocht en ontelbare bacardi-cola's werd ik behalve consument, DJ om na twee jaar door te stomen naar de functie van barbeheerder, samen met Frank Janzing. Diogenes was altijd al een zaak met zijn ups en downs, afhankelijk van het zittende bestuur. Soms leidde Diogenes een sluimerend bestaan, om dan weer een episch centrum te worden van de meest uiteenlopende activiteiten.

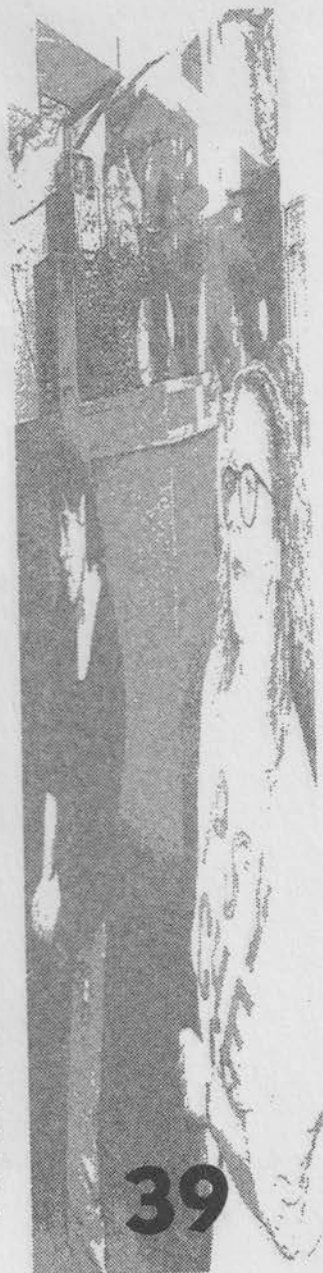
Toen Frank en ik de barbeheerders waren, ontstond er een hecht team dat aan Diogenes vorm gaf, bestaande uit onder andere Marcel Gerritsen, Jan Horio, Frans Oosterwijk, Leo Jacobs, Paul Schmitz en Frank en ondergetekende natuurlijk. Ons uitgangspunt was om naast goede muziek veel activiteiten te ontplooiën. Een soort RoXY in het klein dus. De Kijk-Doos Week, de Limburgse Avond, de Bingo-avond, een interview met Jan Mulder en niet te vergeten Mattias de Boer met zijn avondvullend programma *Zonnestraal der aller tijden*, zijn voorbeelden van activiteiten die toen plaatsvonden.

Wat altijd kenmerkend was voor Diogenes, is het feit dat het wars was van dogma's. Diogenes stond voor tolerantie, zelfreflectie, humor en eigenwijsheid.

Het was dan ook met pijn in het hart dat ik afscheid nam van Diogenes in oktober 1983. Echter, het werd tijd om het vaandel over te dragen aan een jongere garde. Het was tijd voor een nieuwe uitdaging. Ik vertrok naar Amsterdam, een sprong in het diepe als het ware. Via, hoe kan het ook anders, een oud Diogenes-bestuurslid en vriend raakte ik betrokken bij de oprichting van Club RoXY. Zijn naam Willem Venema. De oorspronkelijke oprichters van de RoXY zochten een persoon met horeca- en clubervaring en affiniteit met muziek. Na een jaar van ploeteren en zweten en enige interne strubbelingen, was ik plots mededirecteur van Club RoXY. Pas na anderhalf jaar en door toedoen van Eddy de Clerq werd de housemuziek in de RoXY geïntroduceerd. Aanvankelijk begreep ik niets van deze muziek, noch het publiek. Echter door de vasthoudendheid van Eddy kreeg de house een kans in de RoXY. Plotseling na zo'n drie maanden viel het muntje bij ons door. De house heeft de RoXY gemaakt tot wat het nu is. Alles zat mee, Amsterdam was toe aan iets nieuws, Nederland was toe aan iets nieuws, de muziekliefhebbers waren toe aan iets nieuws. Plotseling was RoXY een trendsetter geworden. RoXY was de overtreffende trap van Diogenes in zijn hoogtijdagen. Niets was te dol in de RoXY, het was een uitzinnige periode.

De ideologie van de RoXY was en is een plek te creëren waar we zelf graag uit willen gaan. Goede muziek, alternatieve programmering, een goed personeels- en deurbelid zijn de basisvoorwaarden voor welslagen. Was de RoXY mijn 'finest hour'? Ik geloof dat ik daar positief op kan antwoorden. Eindelijk zelfs eens mede een trendsetter in plaats van aan te sluiten bij reeds bestaande trends, was een verademing en zeer inspirerend. Aan alles komt een eind. Na tien jaar RoXY wordt het weer eens tijd mijn bakens te gaan verzetten en een nieuwe uitdaging aan te gaan, wederom met pijn in het hart.

Toen barbeheerder.
Nu mede-eigenaar van
de RoXY, Amsterdam.

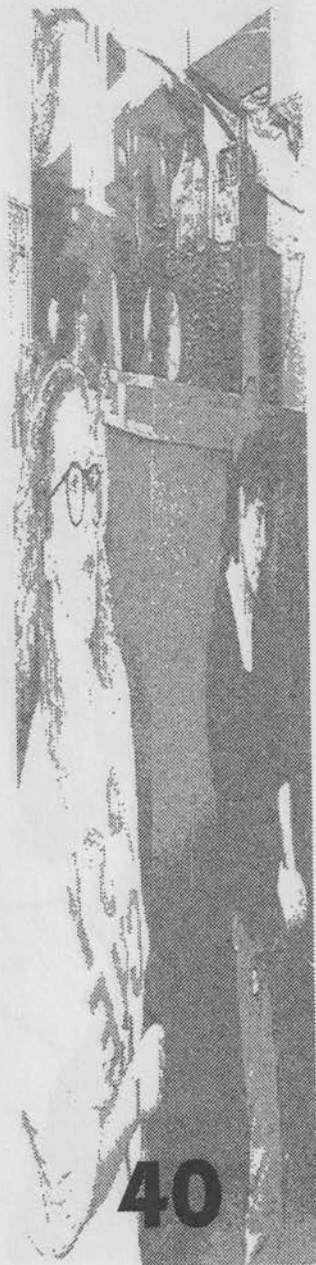


Genoeg nu over de RoXY, laten we weer terugkeren naar veertig jaar Diogenes. Ik hoop dat Diogenes zich weer gaat hervinden en de oorspronkelijke ideologie weer omarmt. Diogenes moet zich weer gaan profileren middels nieuwe moderne muziek en goede eigenzinnige programmering. Door je te richten op jungle, triphop, chemical beats, etc. is er weer een toekomst voor Diogenes weggelegd. Maar pas op. House is zeker niet dood. Misschien wel in zijn oude vorm, maar vanuit de house ontstaan nog steeds nieuwe eigentijdse muziekstijlen. De grootste verworvenheid van de house is waarschijnlijk het feit dat het heeft geleid tot democratisering van de muziek. Iedereen kan met een beetje apparatuur en veel talent goede muziek produceren op een zolderkamertje.

Tot slot wil ik je melden dat ik mijn uiterste best zal doen om met RoXY DJ's het veertig-jarig bestaan van Diogenes op vrijdag 12 december op te luisteren. God en weder dienende.

Met vriendelijke en collegiale groeten

Hans Kuipers



De Leden

Test voor Aspirant-leden

66a

1) Wat betekent de uitspraak van Nietzsche: "Voordat Diogenes mensen kon zoeken, moest hij de lamp gevonden hebben" ?
Maak rondom deze vraag een klein opstel.

~~X~~ 2) Vertaal persoonlijk: il faut s'étonner pour s'étonner.

~~V~~ ~~6~~ Wat is naar jouw mening de a) sociologische, b) psychologische, c) literaire, d) historische waarde van een studentenvereniging?

~~X~~ ~~5~~ Vervangt een studentenvereniging ^{volgens jou mening} een andere studentenvereniging?

67



Algemeen Studietoelichting
DIOGENES

STUDIE: 000
ADRES: 0000000000000000

aan: De Raad, studentenvereniging

Het aantal leden van de N.S.V. bedroeg in de navolgende studiejaren de navolgende grootte:

1957-1960
1958-1959
1959-1960
1960-1961
1961-1962
1962-1963

ong. 80
ong. 210
ong. 220
ong. 305
ong. 430
ong. 520



66b

68

LEDENKAART
EELDIG SEIZOEN 1980-1981
STRIJK PERSOONLIJK

NAAM:
ADRES:
POSTCODE:
PLAATS:
GEB.DATUM:
STUDIE:

diogenes
VERENIGING



69



70

FOTO'S

66a & b Aspirant leden maken een test tijdens de initiatie 1961, 67 Overzicht van de ledenaantallen 1957-1962, 68 Ledenkaart studiejahr 1980/1981, 69 Rij voor de deur 1977, 70 Ledenwerving 1996

41

Eva Jaspers

Voormalig portier. Thans
voorzitter.



Beste Willem,

Jij was de eerste die ik sprak over het plan een lustrumbundel te maken en je reageerde zeer enthousiast. Niet zo zeer over het feit dat je iets zou moeten schrijven, maar vooral over *het Idee*. Daar draait het naar mijn mening juist om in Diogenes. Dingen doen lijkt in het Dio van nu niet zo belangrijk. Natuurlijk gebeurt er veel en op allerlei terreinen, maar een groot gedeelte van de ideeën verdwijnt in "het moeras dat Dio heet" (ik citeer uit het dronkemansgedicht van een respectabele medewerker).

Het Dio van nu is een verzamelplaats van creatieve geesten, die elkaar een tijdje inspireren, die elkaar spreken aan de bar of in één van de vaak ellenlange vergaderingen. Er wordt gepraat, geroddeld, er wordt gedacht, gedronken en gefilosofeerd en gelukkig ook veel gelachen. En als er dan ook nog iets gebeurt, is dat het kroontje, de slagroom. Het is misschien ook daarom dat de gemiddelde Diomens altijd met een soort verbazing reageert als een groots plan blijkt te werken. Aan ideeën geen gebrek in ieder geval.

Dat het wiel regelmatig wordt uitgevonden, dat de mooiste plannen blijven liggen, dat je altijd te laat weer in je bed ligt, is van minder belang. Het gaat om het krankzinnig enthousiasme, de absolute overtuiging, de enorme levenslust die de sfeer in Dio bepalen.

Wat deden jullie toentertijd? Als ik afga op het eerste telefoongesprek dat we voerden, waardoor ik inmiddels op de hoogte ben van alle roddels en intriges van pakweg vijftientig jaar geleden, moeten vergaderingen in jouw tijd ook al tot diep in de nacht hebben geduurd. Ik stel me voor dat jullie ook een grootse toekomst voor Diogenes in gedachten hadden, overtuigd waren van het nut, de waarde en de waarheid van jullie invulling van het wezen *Diogenes*.

Op dit moment is het culturele element de belangrijkste identiteit van Dio, dat zich uit in programmering, festivals en samenwerkingsverbanden, muziek, aankleding en publiciteit. Echter, een statisch gegeven is dit niet. In het verleden ontleende Dio haar bestaansrecht o.a. al aan politiek, wetenschap of nachtleven. Mijn overtuiging is dat het culturele, hoe zaligmakend momenteel ook, ooit plaats zal maken voor iets anders. Er komt een nieuwe generatie *Diogeneden* die zich op iets anders zal concentreren, die zal besluiten dat Diogenes op andere gronden is gebouwd.

Jammer? Nee. Hoewel het voor mij bijna onmogelijk is me een ander Dio voor te stellen dan het Dio dat ik ken, het Dio waar ik zo middenin zit, denk ik dat de grootste kracht van Diogenes haar vermogen tot verandering is. En dan komt het toch neer op de ideeën (of idealen?) binnen Dio: wat leeft onder de medewerkers uit zich in het gezicht van de vereniging. En vice versa. Een nieuwe generatie medewerkers, een nieuw Dio.

Beste Willem, ik had je veel meer willen vertellen over wat er nu leeft in de witte villa, een spannende intrige of sappige roddel om het geheel wat smakelijker te maken en een paar voorbeelden van de grote successen of dieptepunten die het afgelopen jaar kenmerkten. Misschien dat daar tijdens het lustrum nog gelegenheid toe is. Voor nu ben ik vooral benieuwd naar jullie toekomstdroom uit de jaren zeventig.

Vele groeten,
Eva Jaspers

Toen ik door mijn moeder tijdens het eerste jaar van de HBS gedwongen werd een *Scheidegger Typemachine Diploma 10-Vinger Blindsysteem* te behalen, had ik er nog geen idee van dat daar van

alles bijgehaald zou worden (onder andere titulatuur). 'Met lof' stond er uiteindelijk bij. En ik moet U bekennen dat ik die figuur Scheidegger nog steeds zeer veel dank verschuldigd ben: ik leerde geconcentreerd voor de typemachine te zitten. Aanvankelijk vingeren op zo'n half plastic/ijzeren beestje met een inktlintje, toen met een bolletje, later weer een bandje en nu wijsvingeren op een 17" Mac-scherm met in de rechterbovenhoek een gestileerde cd-speler met kleur naar keuze etc. Zo'n beetje alles ging (en gaat) op de typemachine: de schoolkrant, de spiekblaadjes, verzoek om uit/afstel van militaire dienst, toelichting op de jaarafrekening (en aanpalende subsidieverzoeken) van Diogenes. Alles en altijd eindigend met 'Hoogachtend' soms plus de een of andere groet(en). Behalve ansichtkaarten en intieme brieven en de handtekening. Die gaan met vulpen natuurlijk. Waarom? Uit beleefdheid. Waarvoor? Uit beleefdheid en om het netjes te houden. Waarheen? Naar iedereen zonder aanzien des persoons (desnoods het Koninklijk Huis).

Mijn toekomstdroom bestond toen uit het afronden van de een of andere voortgezette wetenschappelijke studie; kon eigenlijk niet bommen welke. Waarom? Om niet naar een fabriek of zo te hoeven. Waarvoor? Voor mijzelf en verder eigenlijk niet. Waarheen? Mijn neus achterna of zoiets, nadat Peking, Moskou en Cuba waren af gevallen.

Hoe die toekomstdroom werd versterkt is inmiddels al te vaak verteld maar het staat als een paal boven water dat Diogenes daar zwaar debet aan is. Ik zal dan ook nooit de perverse verkorting *dio* uit mijn strot krijgen. Het was en dient te zijn DIOGENES, naar de Griekse wijsgeer, die - als ie ook een typemachine had gehad - ook een 55 verdiend zou hebben.

Zonder die *hangout* die Diogenes heette, zou het waarschijnlijk slechter met mij afgelopen zijn. Om te beginnen zou ik dan waarschijnlijk als socioloog zijn afgestudeerd en nu bijvoorbeeld mede-klaplopers schriftelijk moeten sommeren zich om te scholen of harder te solliciteren.

Zonder Diogenes had ik nooit van die rare muziek gehoord, waarvan ik niet wist waar het over ging (en nu vaak nog niet), maar waarvan ik wel overtuigd was dat er iets mee aan de knikker moest zijn. En het volk dat zich ophield in die *joint*, daar had ik meer mee dan met mijn studiegenoten of de gemiddelde student in het algemeen. Vooral de periferie en zelfkant van het Nijmeegse Middernachtelijke Uitgaansleven, daar kon ik uren naar kijken en luisteren. Vooral de sympathieke 'beetje foute types', net uit de knast, studierend op de tactische logistiek van een groot konvooi vanuit Marokko of Turkije. Ze wisten alles van bijvoorbeeld Jimi Hendrix en kenden echt zijn teksten niet.

Andere betweters beweren dat de localiteit gefrequeenteerd door 'ongure types' als bijvoorbeeld Pé Hawinkels en A.T.H.Q.R.S.T.U.V.W. van der Heijden, maar die zaten volgens mij in Trianon of in de UB; in ieder geval niet in Diogenes als ik er kwam.

Oké, Frank Boeijen werd wel eens toegelaten, maar het werd nooit overdreven. En Herman Brood trad op, of kwam binnengeseld om van wie dan ook 'geld te lenen voor een taxi naar Arnhem'. Het 'culturele element' van Diogenes was toentertijd volgens mij niks *politieks* of *littéraires* of *cultureels* of ten hoogste net zoveel als nu. Die woorden werden alleen als excuus naar de 'buitenwacht' gebruikt om niet te hoeven uitleggen wat er precies binnen gebeurde. Natuurlijk mag de moderne mensch 'doordacht modern entertainment', 'popmuziek' of 'openlijk drank & druggebruik' en dergelijke best cultuur noemen, maar volgend jaar kan het weer helemaal anders zijn. Diogenes had niks met wetenschappelijk, behalve dan dat sommige bezoekers afstudeerden, een groot percentage pas na honderd jaar. Hoe zat het dan wel?

Ten eerste en ten laatste gold de wet van de brutaalste: de Anarchie van de

Toen Bestuurslid, DJ, Portier.
Nu directeur van MOJO-
Concerts.



Bar. Middels ballotage werd een 'bestuur' geformeerd (een beetje vergelijkbaar met de PvdA) en de portefeuilles (zoals in Paramaribo) verdeeld. Degene die zich bijvoorbeeld in staat achtte om 'financiën' te (re)organiseren deed dat naar eer en geweten en vooral vrolijk declarerend. *Activiteiten* waren enkel en uitsluitend gebaseerd op de navolgende trits van persoonlijke criteria: 1. vind ik het leuk, 2. denk ik dat andere mensen het ook leuk zullen vinden, en 3. komt er genoeg volk dat ik ken. Niks politiek, niks schetenwappelijks, literairs of wat dan ook. Als het dat toevallig was, dan was dat zo. Bovendien was elke dieptepunt een succes! Dat deze symbiose van acties en verwerkelijking in de praktijk (zeker in combinatie met een slimme studie als bijvoorbeeld rechten) een soort *stage voor de echte maatschappij* betekende, was nooit opzet, maar uiteindelijk voor de betrokkenen toch mooi meegenomen. Het was de waan van het moment en de dag en over de toekomst werd niet al te lang gezeurd. En lustra werden ter plekke verzonnen! Toegegeven, er waren lieden die op grotere voet leefden dan de beurs letterlijk en figuurlijk toestond, maar die waren er volstrekt van overtuigd dat dat tijdelijke strubelingen waren die op korte termijn weggewuifd konden worden.

En zo geschiedde mevrouw!

Dat was geen droom, dat was de werkelijkheid. En niets is mooier dan de werkelijkheid! Dromen zijn bedrog, en beide moet men overlaten aan genrezangers van eigen bodem.

Mag ik U groeten & een feestelijk lustrum toewensen?

Hoogachtend,

W. Venema



18
19
20
21
22

Bestuursjaar 1961/62

REGLEMENT VAN ORDE VOOR DIOGIJN

1. Voor de aanvang van een Diogijn dienen de jaarkringen en disputen die haar lied wensen te zingen, dit kenbaar te maken aan de vice-presses van het bestuur van Diogenes of een door deze aangestelde cantor. Slechts volgens diens aanwijzingen is het een gezelschap geoorloofd haar lied aan te beffen.
2. Voor de binnenkomst van het bestuur dienen alle aanwezige leden zich reeds van drank voorzien te hebben. De glazen voor de leden van het bestuur van Diogenes dienen gevuld klaar te staan.
3. De Diogijn begint met de binnenkomst van het bestuur van Diogenes, tijdens welke door alle aanwezige leden van Diogenes staande het Canticum Diogenale gezongen wordt.
4. Na het zingen van het Canticum neemt de presses van Diogenes het initiatief tot het uitbrengen van de eerste toast.
5. Na deze toast gaan alle leden zitten, uitgezonderd het bestuur van Diogenes en de cantor.
6. a) De cantor roept nu een voor een de jaarkringen en disputen af.
b) De leden van het afgeroepen gezelschap gaan staan, zingen hun lied en toosten vervolgens met het bestuur van Diogenes.
c) De overige leden van Diogenes zwijgen tijdens deze plichtigheid.
d) De cantor nodigt de jaarkringen en disputen uit hun lied te zingen volgens dit schema: De verebillende jaren naar ancienniteit (ons b.v. een 3e jaars-jaarkring voor een 2e jaars-).
- Binnen de jaren volgens de lexicoграфische orde van de namen der gezelschappen (ons b.v. Pel voor Reinsert).
7. Hierna zet de cantor het lied van de pbr in. Alle leden van Diogenes gaan hierbij staan, zingen mee en toosten na afloop.
8. Inzet en toonhoogte van verdere liederen worden telkens aangegeven door de cantor.
9. Is de liederenvoorraad van de cantor uitgeput, dan kan volgens eigen initiatief verder geopereerd worden. (Hier wordt gedacht aan faculteits-, jaarliederen etc.)
10. Uit de aspirant-, later eerste jaars-leden van Diogenes dienen groepen te worden samengesteld die de leden van Diogenes telkens van nieuwe drank voorzien. Bepaalde groepen bestrijken een bepaalde, tevens - sector.

71

18. Vomeren op een andere plaats dan in de pot van het closet kan worden beboet met
 - f. 25.-- voor het vomeren op of tegen of achter de bar
 - f. 15.-- voor het vomeren in de zaal
 - f. 10.-- voor het vomeren elders in de localiteiten.
19. Met uitzondering van de schenkkommissie en de o.s. is het een ieder verboden zich achter de bar te bevinden.
Het is verboden met leden, glaswerk of andere voorwerpen naar de bar te gooien.

72

Foto's

71 Protocol voor de Diogijn 1961,
72 Reglement van Orde 1961

45

Steven Trooster

Voormalig secretaris van het bestuur, publiciteitscoördinator en DJ. Thans Dio's webcaptain.

Beste Mathieu,

Als er één organisatie in Nijmegen is die constant een tumultueus en grillig bestaan leidt, dan is het Diogenes wel. Ik loop inmiddels meer dan acht jaar rond in Dio en heb daardoor heel wat omwentelingen meegemaakt. Laat ik je een korte geschiedschrijving geven van de afgelopen vette en magere jaren.

Toen ik begin 1989 in Diogenes kwam werken, beleefde Diogenes haar (financieel) hoogtepunt. Elke avond stonden er rijen bezoekers voor de deur en de drukte zorgde er voor dat ook op zondag de kelder opengesteld moest worden. Maar in de successen school ook een gevaar: Diogenes werd zelfgenoegzaam en arrogant. Dit zou zich later wreken.

Algemeen wordt het vrijgeven van de sluitingstijden voor de horeca in Nijmegen in 1991 gezien als dé oorzaak voor het dal waar Diogenes in terecht kwam begin jaren negentig. Er speelde echter veel meer mee. Zoals ik al zei, stelde Diogenes zich nogal arrogant op. Dit leidde er toe dat al vóór de vrije sluitingstijden een terugval was in de bezoekersaantallen. En met de vrije sluitingstijden had het publiek een goede reden om Diogenes de rug toe te keren. Daarnaast zorgde een aantal interne problemen voor een vergroting van de crisis: het voltallige bestuur kreeg ruzie en stapte op aan de vooravond van de vrije sluitingstijden, de activiteiten- en publiciteitsgroep lagen op hun gat en er werd een nieuwe organisatiestructuur opgezet met een bestuur op afstand die de grote beleidslijnen uit zou zetten en een staf die beslissingen zou nemen over de dagelijkse gang van zaken.

Na een noodbestuur van dertien medewerkers, trad in september 1991 het bestuur nieuwe stijl aan. Dit bestuur bestond vooral uit vaste klanten van Diogenes. Slechts één van hen had in Diogenes gewerkt en een aantal was al lang geen student meer. De nieuwe structuur bleek meteen problemen op te leveren: wie had het voor het zeggen? Staf of bestuur? Een lange reeks van wrijvingen tussen staf en bestuur was het gevolg. Daarnaast speelde mee dat de afstand tussen bestuur en werkvloer erg groot was. Het bestuur leek nauwelijks draagvlak te hebben, maar kon ondanks veel kritiek blijven zitten onder het mom: beter een slecht bestuur, dan geen bestuur. In 1993 nam ik zitting in het bestuur in de hoop de afstand te kunnen verkleinen. Ik kwam echter tot de ontdekking dat het bestuur intern een jumbo was. Er werden geen notulen gemaakt, niemand wist wat de afspraken waren en de voorzitter was niet in staat om de vergadering te leiden. In het geheim vormde ik, met oud-bestuurder Godfried Verstegen, een nieuw bestuur. Toen dit rond was, werd het zittende bestuur in mei 1993 verzocht op te stappen. (Dit werd later ook wel *de coup* genoemd.)

Er speelden in 1993 nog meer zaken mee die leidden tot een opwaartse beweging van Diogenes. Vanuit studievereniging Mycelium werden er maandelijks discussieavonden in Diogenes georganiseerd onder de titel *The White House*. Studenten uit deze groep, onder andere Piet-Hein Peeters, Tommy van den Heuvel en Carry Dirx, zouden integreren in Diogenes en de bakermat leggen voor een nieuwe activiteitenprogrammering. De eerste resultaten waren de maandelijkse themaweken onder de titel *Dio's Drieluik*. Diogenes kreeg steeds meer vertrouwen onder studenten en een reeks van samenwerkingsverbanden met studieverenigingen was het gevolg. Ondertussen gaf het bestuur meer vorm aan de organisatiestructuur: de staf werd volledig professioneel en het bestuur stelde werkbare beleidsplannen op. Al deze ontwikkelingen leidden tot het Diogenes wat het nu is: een florierende organisatie met meer dan honderd enthousiaste medewerkers en vier avonden per week activiteiten.

Zoals je ziet heeft Diogenes een roerige tijd achter de rug. Over het algemeen wordt de periode waarin jij in Diogenes actief was, gezien als een periode waarin Diogenes in rustiger vaarwater verkeerde. Ik kan me dit echter niet voorstellen. Volgens mij rommelt het binnen Diogenes voortdurend en komt dat om de zoveel jaar tot een uitbarsting. Maar jij zou daar meer duidelijkheid over kunnen verschaffen. Ik ben benieuwd naar jouw verhaal.

Steven Trooster

Potverdikkie, Steven, dat is niet mis wat jullie daar zo bij elkaar organiseren, vier dagen per week! Activiteiten! Ik word al moe als ik het lees.

Je hebt gelijk als je zegt dat Diogenes in mijn tijd in wat rustiger vaarwater verkeerde. En dat is maar goed ook. Er moest ook nog gestudeerd worden!

Mijn tijd? Wanneer was ook al weer mijn tijd? Op mijn leeftijd ken je je curriculum vitae niet meer zo uit je hoofd.

Het zal '74 of '75 geweest zijn. Het was de tijd dat een studie toch tenminste zeven jaar geduurd moest hebben en succesvol afgerond moest zijn om in een maatschappelijke carrière verder geen rol meer te spelen.

Het was in elk geval Nijmegen en kan nooit ver van de dichtstbijzijnde kroeg zijn geweest. De Tempelier, kan ik me zo voorstellen, want daar was ik 's middags meestal te vinden. En ik werd dan ook gevonden, in de zomer na mijn eerste jaar vanuit de klei in Nijmegen. Opeens was ik lid van het bestuur van Diogenes, speciaal belast met PR. Me dunkt. Het vorig bestuur was er met de kas vandoor en er was een verdachte brand geweest. Om de sporen uit te wissen? Afijn, de brand was geblust en daarna werd het rustig. Kwam Diogenes in rustig bluswater.

En toen kwamen wij. Zelfbenoemd, zelfgeformeerd bestuur. Het duurde een week voordat we in de gaten hadden dat er een geldige nachtvergunning was en een café-bedrijf dat vrij simpel lonend te exploiteren viel. Diogenes was open. Was Diogenes ooit dicht geweest? Hoezo activiteiten? Feest!

Overdrijf ik? Gedeeltelijk en een beetje. Er was ook iets wat je als activiteit zou kunnen bestempelen. Er was wel eens een jazz-avond en er verdwaalde wel eens een beginnend Engels bandje. Als ik me niet vergis werd er zelfs theater geprogrammeerd. Maar vooreerst en vooral waren we de coolste disco van de stad. Te cool naar de mening van de afdeling Bijzondere Wetten van de Nijmeegse Gemeentepolitie. Die eiste en kreeg een zogenaamd deurbelid. Diogenes kreeg felbegeerde lidmaatschapskaarten en breedgeschouderde portiers. En werd cooler en cooler. *The Police* trad er op, voordat iemand ze kende en *Dolf Brouwers*, God hebbe zijn ziel. We hadden een *Sex- en Bananiteitenfestival*, waarvan ik niet weet of het vandaag de dag weer net wel of juist net niet meer kan, maar dat wisten we toen ook al niet. We hadden *Lentefeesten* met wiet en thee en macrodynamische dans op zondagmiddag. We waren zeven dagen per week open en we zetten de studie een jaartje op ijs.

Na dat jaar waren er nog maar twee bestuursleden en toen kwam er zonder horten of stoten een heel nieuw serieus bestuur. En die gingen het weer helemaal anders doen. En weer een jaar later...

Bij wijze van honoris causa had het scheidende bestuur haar geliefde scheidende voorzitter, mij dus, een passende functie aangeboden in de infrastructuur van Diogenes. Ik kreeg het weekend-beheer van de bar en kon daarmee een lange studie lang een gedeeltelijke beurs aanvullen.

En toen wilde het bestuur een blaadje hebben. En ze kregen *Het Prachtige Blad Glamoer*, ontroerend, progressief. Ik was hoofdredacteur en Hans van Vugt was artdirector. Waar zit je nou Van Vugt? Zullen we nog eens samen?

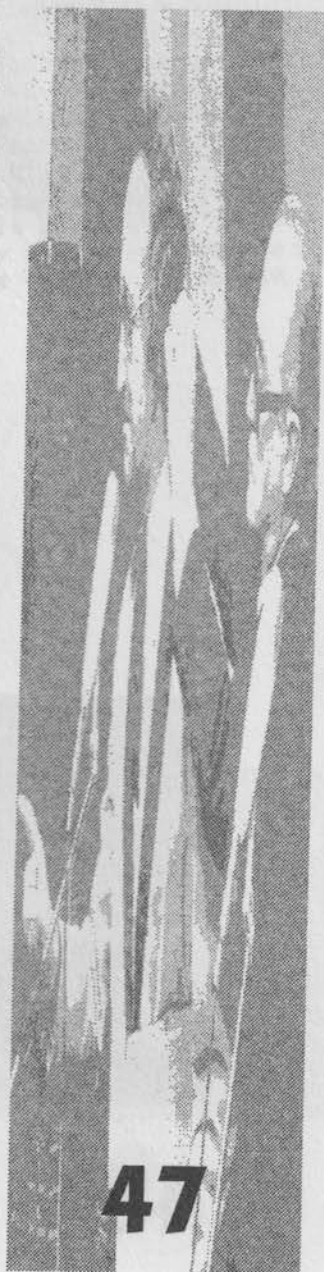
Een man zijn eerste eigen blaadje is als zijn eerste eigen auto. De mijne waren een grijsblauwe Volkswagen Kever 1300 met forse plaatschade vóór en *Het Prachtige Blad*.

Ik vertel mijn vrouw en kinderen nog wel eens over de dag dat *Glamoer* afscheid nam van de wereld. Een lange rij wachtenden vormde zich voor *Het Besiendershuys*, waar de afscheidstentoonstelling werd gehouden.

Bijna een generatie later maak ik nog steeds blaadjes en ik hoor van een Amsterdamse boekantiquair dat een complete jaargang van mijn eerste blaadje voor nominale waarde van de hand gaat.

Om er spontaan van te reincarneren, zo mooi, zo rondo en zo mijlpaal dit moment.

Toen voorzitter van het bestuur en hoofdredacteur van *Glamoer*. Nu hoofdredacteur van *PC magazine*.



Het pand

CONVOCATIE AAN ALLE LEDEN.

NIJMEEGSE STUDENTENVERENIGING DIOGENES

Abactiaat : van Schaek-Mathonsingel nummer 0 zoevel.

Nijmegen , ? aug. 1960.

Weledelgeboren Heer ,

Het in feeststemming verkerende Bestuur van Uw gezelligheidsvereniging gaat U enkele mededelingen doen , waarvan enige van zeer verblijdende aard :

1. Eindelijk zijn dan de grote moeilijkheden overwonnen , welke Diogenes scheidde van het fraaie gebouw aan de van Schaek-Mathonsingel. Slechts een formele toestemming van het Vaticaan zal een en ander nog moeten bekrachtigen , maar vol vertrouwen op de pauselijke onfeilbaarheid gaat Diogenes zijn initiatietijd maar vast in het voormalig KNT beginnen.

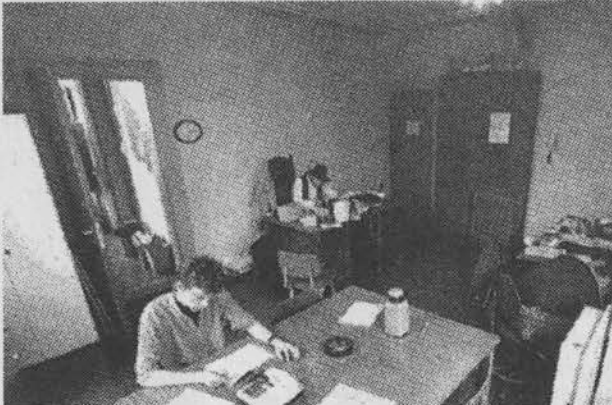
2. Op woensdag 14 september , 21.00 uur , zal voor het eerst een Diogenes-vergadering worden gehouden in het nieuwe behuizing. De agenda omvat dan o.m. de status van de vereniging in het nieuwe 'Paard' alsmede de daaraan verband houdende initiatietijd zal terzake te worden besproken. Het nieuwe 'Paard' zal ook de initiatietijd zal terzake te worden besproken.



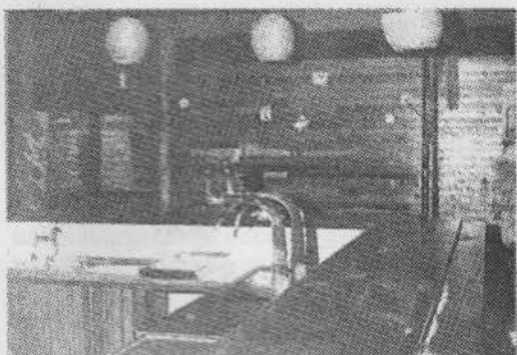
74



75



76



78



81

79

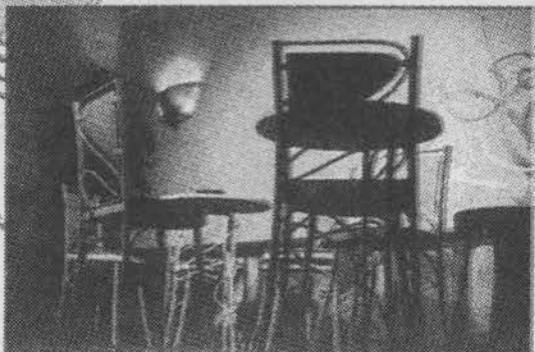


77

FOTO'S

- 73 Diogenes betreft het 'singelhuis',
- 74 Kelder eind jaren '70,
- 75 Kelder na de verbouwing 1993,
- 76 Bestuurskamer 1997,
- 77 Bouwtekening voor een nieuwe bar 1966,
- 78 Bar in de bovenzaal, begin jaren '70,
- 79 Een nieuwe bar 1975,
- 80 Na de verbouwing van de bovenzaal 1991,
- 81 Garderobe 1996

80



Alex Scheffer

Redacteur van Nachtschade.

Geachte heer Oosterwijk,

Een verenigingsjubileum is nou typisch zo'n gelegenheid waarbij het bestuur van een vereniging achteromkijkt naar het rijke verleden van de vereniging en bedenkt welke vooraanstaande wereldburgers de vereniging heeft voortgebracht. Zoals de Heeren van Nijenrode kunnen pronken met Ron Brandsteder, kan de Studenten Activiteiten Organisatie Diogenes goede sier maken met u, Frans Oosterwijk, redacteur van Vrij Nederland.

En daar blijft het niet bij. Nee, een verenigingsjubileum biedt voorwaar een uitgelezen mogelijkheid om u als oud-bestuurslid en toonaangevend journalist per brief te confronteren met een medewerker van nu. Vandaar.

Ik zou me zo kunnen voorstellen dat u razend benieuwd bent naar de stand van zaken bij Dio.

Welnu: het kriebelt, het spettert, het schrijnt, het schuurt, het jeukt en het ragt er duchtig op los binnen de muren van de witte villa. En dat vrijwel iedere avond: in de vorm van cabaret, lezingen, dj's, bands en avonden waarin kunstvormen samen vloeien, zoals gebeurt tijdens de literaire extravaganza van *Nachtschade*, waar ik mij als redacteur aan verbonden weet. Kortom: Dio is op dit moment een razend interessant en tijdgevoelig podium. Schrijvers die een jaar geleden werden opgemerkt door *Nachtschade* staan nu op het Haagse festival *Crossing Border*. En zo moet het zijn met alle activiteiten. Alles moet eerst in Dio te zien zijn. Daarna mag de rest inhaken.

Dio moet als uitvloeisel daarvan een vrijplaats blijven voor *wacko* experimenten. Er moet ruimte zijn voor 'zoekende' activiteiten.

Daar komen 'zoekende' mensen op af, zoals daar zijn: puberpop-pubers, puntdichters, slettebakken, wijsgerige ethici, leden van de Andreas Baader-fanclub, treinspotters, secretaressemeisjes, netslurfjes, theaterlarfjes, deadheads en nix-auteurs met een AOW-tje. Allemaal verenigd binnen Dio.

Kijk, en nu is het eigenlijk de bedoeling van Dio dat puberpop-pubers zwemles krijgen in het ondiepe gedachtenbadje van Andreas Baader, dat slettebakken zich ontpoppen tot netslurfende theaterlarfjes, dat secretaressemeisjes ethische treintjes laten ontspreken, dat deadheads langzaam ontbinden in compost voor Connie's palmen. En dit zijn slechts enkele mogelijkheden, uiteraard. Er is nog veel meer denkbaar! Idealen. Te. Over.

Lang leve Dio! Lang leve het tijdgevoeligste podium van Nederland.

Geachte heer Oosterwijk, hopelijk heb ik u voldoende geïnformeerd over Dio anno 1997. Helaas is Diogenes geen vereniging waar medewerkers uit een grijs verleden regelmatig aan de toog te vinden zijn. Daarom ben ik zeer benieuwd naar wederwaardigheden over het Dio-verleden, die u ongetwijfeld in uw brief aan mij zult opdissen. Ik reken op u!

Met vriendelijke groet,

Alex Scheffer



Dank voor de confrontatie. *Less more* zijn de eerste woorden die me te binnen schieten. Ik kom daar nog op terug.

Benieuwd naar de stand van zaken bij Diogenes? Niet sinds die fraaie zomeravond, begin augustus. Op zoek naar vriend Guus H. passeerde ik de witte villa aan de Van Schaëck Mathonsingel waar een jongeman op de trappen hing en hongerig de laatste resten babi pangang naar binnen werkte. Gewillig gaf hij uitleg. Nee, met Diogenes ging het niet zo goed. Heel Nijmegen was tegenwoordig tot vier uur open, de doodsklap voor een nachtcafé. Al was deze gemeentelijke verordening niet het enige probleem. De interne sfeer was ook niet alles. Arrogante bestuurders, gezeur.

Even later begreep ik wat hij bedoelde. Een slonzig propje kwam het pad oplopen. Jij zou het noemen: een 'netslurfend theaterlarfje', ik houd het op een tweedejaars trut met maar één waardevolle eigenschap: ze had de sleutel van de voordeur. Op mijn vraag of ik het gebouw mocht betreden - de babi pangang-eter had een rondleiding beloofd - antwoordde de hobbezak met een gezicht alsof ik bij voorbaat had moeten begrijpen dat deze vraag ongepast was, dat dit echt niet kon. Want: groot feest vanavond, veel te doen, broodjes klaarmaken. En wham, daar sloeg de deur weer in het slot.

Als toonaangevend journalist (uw woorden) heb ik geleerd in het geringste een aanwijzing te zien. De vraag: Dio - waarheen, waarvoor en waarom, plaats ik dus automatisch in het licht van bovengenoemde ervaring. Gevoegd bij het wat zelfingenomen toontje van uw brief, bekruipt me het gevoel dat er in Diogenes (weer) een generatie aan het roer staat die te ijdel is om een goedlopend nachtcafé te runnen en zich wil presenteren als een soort culturele voorhoede. "Het kriebelt, het spettert, het schrijnt, het schuurt, het jeukt, en het ragt er duchtig op los binnen de muren van de witte villa", schrijft u. "Diogenes, het tijdgevoeligste podium van Nederland, een vrijplaats voor *wacko* experimenten". Ik kan niet wachten tot de echo daarvan doordringt tot de Amsterdamse grachtengordel.

Een nachtcafé voor de periferie van de studentenscene. Zo leerde ik in het begin van de jaren zeventig als bezoeker Diogenes kennen. In 1977 trad ik toe tot het begenadigde gezelschap dat er de lakens uitdeelde. Mijn verkering ging uit, ik zocht woonruimte, had vriendjes in het bestuur en die boden mij de functie van pandbeheerder. In ruil voor een formidabel grote kamer en een bescheiden vergoeding werd ik de man van de lekkende daken, de verstopte toiletten en de afbladerende verf. Ook liet ik popgroepjes binnen, zag toe op de schoonmaak en kweekte me in het bestuur. Nederige taken, maar het gevoel dat ik als enige bewoner toch maar mooi de scepter zwaaide over alles en iedereen, was een aangename bonus.

Een paar jaar voor mijn entree was Diogenes weer eens verbouwd. De bar was richting podium gedraaid, de dansvloer uitgebreid en de discjockey had zijn eigen cockpit gekregen. Van studentenvereniging met een horecaverunning was Diogenes een nachtcafé voor studenten geworden (proef het verschil). Het enige dat nog aan 'vroeger' herinnerde waren de twee kolossale bestuurszetels op de eerste verdieping.

Via de studie sociologie had ik al kennis gemaakt met elk hoofdstuk uit het boek der ideologieën. Marxisme, leninisme, anarchisme: ze waren stuk voor stuk door mijn geest gevlogen maar niet blijven hangen. Ik was meer een mannetje uit de categorie drank & hasj & grote bek & slap geouwehoer. In Diogenes - vergaarbak van alles en iedereen dat na cafésluitingstijd niet naar de goot of naar bed wilde - kon dat mannetje ongestoord tot ontwikkeling komen. In mijn herinnering was het er altijd bomvol. De hasjwalmen en de geur van zweet en bier sloegen je bij de ingang al in het gezicht. Aan de bar werden de meest prominente posities ingenomen door bestuurstypes met lange haren die zich onderhielden met foute kroegbazen die net hun eigen café hadden dichtgegooid en nu zelf gingen doorzakken. Tweede brandpunt van activiteit was de dansvloer. Bronstige stelletjes hotsten en botsten wat rond, begluurd door een niet gering leger drooggeilers - een

Toen bestuurslid.
Nu columnist voor
Vrij Nederland.



verschijnsel dat de legendarische Hein F. inspireerde tot het begrip loega (= loeren en gapen). Altijd was er wel iemand die om vijf voor vier uit het cordon naar voren trad om nog snel wat bedgezelschap te scoren. Dat is het leuke aan de nacht: het gaat er net wat onbeschaamder en roekelozener aan toe dan overdag. De rest van het publiek bestond uit groepjes losers en loltrappers die met de moed er wanhoop boven de muziek probeerden uit te komen. Keiharde muziek vermengd met gelul - dat lijkt me de enig juiste definitie van Diogenes. Dronken gelul, stoned gelul, politiek gelul, muziek-gelul, sex-gelul, Dio-gelul.

Ook bij daglicht kwam de voyeur in mij volop aan zijn trekken. Dan stroomde het volk binnen dat je 's nachts aan de bar niet tegenkwam. Behalve het Nijmeegs Universiteitsblad hielden het anti-Dodewaardcomité en de Stichting Vrouwentelefoon kantoor in Diogenes. Ik heb honderden cursisten het pand zien betreden. Volksdansen, dramatische expressie, sensitivity-training - twintig jaar geleden kon je in Diogenes al worden onderwezen in de voorlopers van het New Age-denken. Je kon er ook nog uithuilen. Er was een mannenpraatgroep, een vrouwenpraatgroep, een homopraatgroep. Er is maar één groep die een blijvende plek in mijn hart heeft veroverd: de NVSH-leden die elke zaterdagavond om zeven uur begonnen aan een rondje groepsseks en daarvoor zelf een matras van huis hadden meegenomen.

Alsof een gebouw met zoveel vreemde vogels nog niet leuk genoeg was, zijn er ook altijd pogingen gedaan om Diogenes op te zadelen met een idee en uit te tillen boven het niveau van een goedlopend doorzak-café. De enige keer dat dat is gelukt was in de periode 1974-1978. Diogenes had nog geen uitsmijters en mepers aan de deur. Beter gezegd; ze waren er wel maar bij elke dreiging deden ze een stap opzij. Bijna iedereen kwam er binnen, student of niet. In dat Diogenes werd op gerichte maar niet moraliserende wijze aan progressieve cultuur gedaan. Willem Oltmans, Dolf Brouwers, Simon Vinkenoog, Johnny the Selfkicker deden er hun kunstje. Er waren muziektopredens van Herman Brood, Herman Brood en Herman Brood (en ook nog van de The Police die voor een halve man en een paardenkop het voorprogramma van Wayne County vulde). Het leukst waren de ideeën die niets kostten. Het *Sex- en Bananiteitenfestival* waarmee Diogenes het feministische collectief tegen zich in het harnas joeg. Maarten P. en zijn vriendjes die voor vijftien consumptiebonnen in hun blootje de straat opgingen. De jaren waarin Diogenes louter van en voor studenten was, heb ik een stuk vervelender gevonden. Elke keer trok het bestuur met een deftig gezicht een politiek-cultureel jasje aan en elke keer verspreidde dat jasje dezelfde stank van elitarisme en ingroup-denken. Diogenes als links-anarchistisch alternatief voor 042, Diogenes als bastion van kunst en cultuur - wat mij altijd bijzonder heeft gehinderd was het vooropgezette, het moraliserende. Alsof het publiek opgevoed en bekeerd moest worden tot een correcte manier van denken. Eng hoor, zoveel (neo-katholieke) padvinderij. In 1981 werd Diogenes ingepalmd door het kunstenaarscollectief *Creete*. Maandenlang schoven de bestuurders met kwaai koppen langs elkaar, het gelul op medewerkersvergaderingen was nog hemeltemgander dan normaal. *Creete* keeg wat het verdiende. Eén van de laatste activiteiten betrof een vorm van participierend totaaltheater. In het café werd een tent opgetrokken, bijna zo groot als het café zelf. Een disco binnen de disco - bedoeld om het publiek met *zichzelf te confronteren*. In een vloek en een zucht werd de tent door het publiek verscheurd en ging men over tot de orde van de dag: zuipen, swingen en small talk aan de bar. Korte tijd later trokken de culturele voortrekkers van *Creete* zich gedesillusioneerd uit het bestuur terug.

Diogenes, beste Alex, is een pand, een bar en een nachtvergunning. En een pot vol geld om aan activiteiten te besteden. Je kunt lol hebben in Diogenes, je kunt er ervaringen opdoen die je in een later leven nog goed uitkomen. Je moet wel zorgen de zatladders en uitvreters met wie je zoveel plezier hebt gehad, op tijd achter je te laten. Mijn afscheid kwam in 1984. Geholpen door relatieproblemen vertrok ik naar Amsterdam. Ik ben er mijn ex nog steeds dankbaar voor.

Met vriendelijke groet,
Frans Oosterwijk

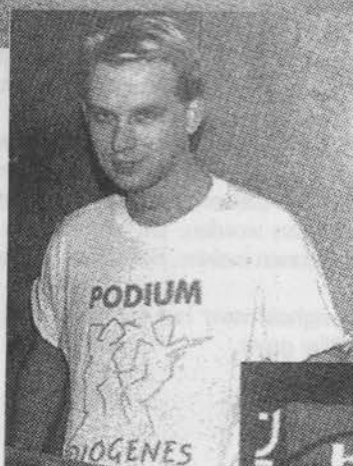


De clubkleuren

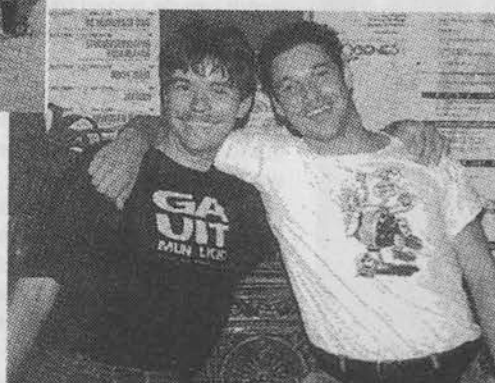
83



82



84



85



86



87

FOTO'S

- 82 Dispuut FEL 1963,
- 83 Diogenes' voetbalteam begin jaren '80
- 84 T-shirt 1989,
- 85 T-shirts 1992 (links) & 1993 (rechts),
- 86 T-shirt 1997,
- 87 Clubkleuren jaren '70

Dennis Broeders

Voormalig activiteiten-coördinator. Thans redacteur van Nachtschade.

Beste Nico,

Diogenes: waarom, waarheen, waarvoor? Hiermee heeft de lustrumorganisatie ons opgezadeld. Waarvandaan is de toevoeging die zou moeten komen van de stemmen uit het verleden zoals de jouwe. Diogenes anno 1997 is geen studentkoos woud van tradities. Het dagelijks collectief geheugen bestrijkt slechts een paar jaar; een enkeling kan in het eigen geheugen verder graven. Tradities worden aangepast aan de mensen die op het moment Diogenes vormen en zijn daarmee geen tradities. Dat op zichzelf is wellicht de enige ware traditie waarop Diogenes zich kan laten voorstaan.

Voor de meesten is Diogenes een kortstondige liefdesaffaire. Een passie die ontvlamt en weerklank vindt in de mensen die je ontmoet en de ideeën die je met die mensen deelt. Een welgemeende overschatting van het belang van de boodschap in die ideeën en de rol die Diogenes daarin dient te spelen, levert de mooiste resultaten op. De grootse plannen die tot grootse proporties opgejaagd worden en uitgevoerd worden met hetzelfde enthousiasme als waarmee ze bedacht zijn. En natuurlijk de grootse plannen die tot astronomische proporties opgevoerd worden en verdrinken in de nacht, de alcohol en datzelfde enthousiasme als waarmee ze bedacht zijn.

Daarmee is Diogenes ook een speeltuin, een instituut dat ertoe gedwongen wordt om de zoveel tijd het wiel weer uit te vinden. Soms wat ronder en soms wat vierkanter dan voorheen. Het biedt een podium voor iedereen die van mening is dat hij iets te bieden heeft, die de pretentie heeft iets toe te kunnen voegen aan zijn eigen studentenleven en dat van 'de student'. Diogenes biedt plaats aan literatuur, muziek, toneel, politiek en nachtleven. Het is het huis van trappers, vastbijters, conformisten, dromers, eendagsvliegen, afwachters: illusionisten en gedessillustioneerden.

Een beeld van Diogenes in 1997. Een beeld dat de kans loopt niet aan te sluiten bij dat van een preses uit 1962. En misschien ook wel. Misschien leggen de beschrijvingen van oud-medewerkers en de huidige medewerkers wel een herkenning bloot die een Diogenes-traditie genoemd kan worden. Dit lustrum zou een stukje van de psyche van Diogenes inzichtelijk kunnen maken. Een queeste is geboren.

Met het uitspreken van mijn nieuwsgierigheid naar het Diogenes van een medewerker uit 1962 verblijf ik, met vriendelijke groet,

Dennis Broeders

Beste Dennis,

Nico Wegter

Merkwaardig, niet alleen de toon van je brief komt me bekend voor. Zoals je zelf veronderstelt, meer dan 35 jaar geschiedenis wissen de vaste grond niet weg. Toen en nu werd en wordt gezocht naar een identiteit van Diogenes.

Zoals met die nieuwe politieke partij die in 1966 werd opgericht, wordt ook Diogenes bij voortduring gevraagd: waar staat u voor? Alsof het antwoord door 'anderen' bij voorbaat vaststaat.

Dat is niet erg. Daar zijn we zelf verantwoordelijk voor. Vanaf haar oprichting heeft Diogenes gepretendeerd buiten de betreden paden te kunnen lopen. Dat werd haar in eerste instantie niet in dank afgenomen. De Sociëteit Roland, maar meer nog de Meisjesclub, spaarden kosten nog moeite om hun verwondering en afgunst in *dédain* uit te drukken.

Toch ging het goed met Diogenes, althans het ledental nam snel toe. Maar dat is natuurlijk geen goede graadmeter. Welke maatstaf dan aan te leggen? Ik vrees dat een algemeen oordeel niet mogelijk is. Ik houd het op *mijn* oordeel: Diogenes was een liefdesaffaire die, dat stond bij voorbaat vast, van beperkte duur zou zijn.

Maar van die duur heb ik dan ook een welhaast erotisch gebruik gemaakt. Mijn samenleving in die jaren werd bepaald vanuit de Van Schaeck Mathonsingel. Wat een dominante locatie!

Of Diogenes nu nog een buitenbeen is, vermag ik nu niet beoordelen. Toch ga ik daarvan uit. Liefde kent immers geen ratio en daarom twijfel ik ook niet aan de toekomst van wat mij zeer dierbaar is geworden.

Met vriendelijke groeten,

Nico Wegter

Toen preses. Nu directeur van de vertegenwoordiging in Nederland van de Europese Commissie.



Maurice Langenhoff

Voormalig secretaris van het bestuur. Thans medewerker aan State-o-Music.

Beste Susan,

Al viert Diogenes zijn veertigste verjaardag, er zijn geen tekenen die wijzen op een naderende *midlifecrisis*. Integendeel. Tijdens de introductieweken dit jaar zijn ruim driehonderd studenten lid geworden van de vereniging. Daarmee heeft de trend van de afgelopen paar jaar zich voortgezet.

Gelukkig maar, want Diogenes heeft in zijn vier decennia omvattende leven natuurlijk ook moeilijke periodes doorgemaakt. Zo bracht de invoering van de vrije sluitingstijden, medio 1991, ernstige financiële zorgen met zich mee. Diogenes heeft de mammon dan wel nooit aanbeden, maar met een lege portemonnee kun je geen culturele- of horeca-activiteiten op touw zetten.

Zoals gezegd heeft Diogenes ook deze problemen overwonnen. Voor de vereniging bestaat dan ook alle reden zich te buigen over het thema dat aan deze bundel ten grondslag ligt: *Diogenes, waarom, waarheen, waarvoor?*

Jaarkringen van Nijmeegse studenten verenigden zich veertig jaar geleden omdat ze geen deel wilden uitmaken van de traditionele 'studenten-instituten'. Daarom kozen ze de naam *Diogenes*: een filosoof die niet leed aan een overdreven eerbied voor autoriteiten en tradities.

Toch kende de vereniging toentertijd gebruiken die leden van de jaren tachtig en negentig, zoals jij en ik, wel degelijk doen denken aan de traditionele student. Aspirant-leden ondergingen weliswaar geen ontgroening, maar er bestond een zware initiatietijd. Bij officiële gelegenheden werd de hymne van Diogenes, de *Canticum Diogenale*, ten gehore gebracht.

Dergelijke gewoonten zijn later in onbruik geraakt, doordat het nu eenmaal de (actieve) leden zijn die Diogenes vorm en inhoud geven. Met andere woorden, als de leden veranderen, verandert de vereniging met hen. Ook is de positie van Diogenes in de Nijmeegse studentenwereld enigszins anders dan veertig jaar geleden: de vereniging hoeft haar bestaansrecht ten opzichte van de anderen niet meer te bewijzen. Maar we worden nog steeds lid omdat we ons in Diogenes thuis voelen en er activiteiten op velerlei gebied kunnen ontplooiën.

Wat mij betreft, lijkt het er dan ook op dat de vraag *waarheen?* de meeste onderling verschillende antwoorden zal opleveren. Ik ben benieuwd hoe Diogenes er in 2037 uitziet. En hoe zullen de leden dan terugkijken op 1997 en 1957?

Met Diogeniale groet,

Maurice Langenhoff



Beste Maurice,

Susan Lammers

'Vernieuwing is je historische plicht', de gedachte achter de oprichting van Diogenes, was ook tien jaar geleden de leidende leuze in de introductietijd. Het verstikte studentendom overhoop halen was de opdracht veertig jaar geleden. Tien jaar geleden schreven we in de introfolder: "Tegenwoordig probeert Diogenes dit te doen door studenten kennis te laten maken met vooruitstrevende en onbekende muziek, door met een kwalitatief hoogstaand filmprogramma op de proppen te komen en door zijn bezoekers te verrassen wanneer ze juist een rustig avondje verwachten. Ha! Een cultuurtempel, denk je als niet zo heel erg wereldvreemde eerstejaars. Niet echt. Want in Diogenes kun je ook uitgaan tot diep in de nacht, mag je zuipen tot diep in je kraag en zul je swingen tot diep in je voeten. Begrijp je?"

"Diogenes bestaat uit een aantal onderdelen die bij elkaar gevoegd een vrij uniek en tamelijk aangenaam geheel vormen. De eerste aangenameijkheid treft je nog voordat je de deur hebt kunnen bereiken. Als je geluk hebt staat er een pracht van een rij, waar de Engelsen een puntje aan kunnen zuigen. Diogenes is tenslotte de flessenhals van Nijmeegs nachtleven. Het bizarste en gewoonste van Nijmegen komt zijn en haar dorst lessen, naar wat dan ook." De eindeloze nachtrij die eindigde bij Leo, De portier van Dio, was een begrip.

Het waren de goede jaren, hoewel de dreiging van mogelijk vrije sluitings-tijden voelbaar was. Het nachtcafé was de kurk waarop de rest van de activiteiten dreef en gefinancierd werd. In die periode begon Diogenes ook, samen met O42, in eerste instantie De Plak en met tentenbouwer De Markies, het alternatief voor alle Nijmegenaren die niet van de hamburgerlucht van de Zomerfeesten houden: de Valkhofaffaire.

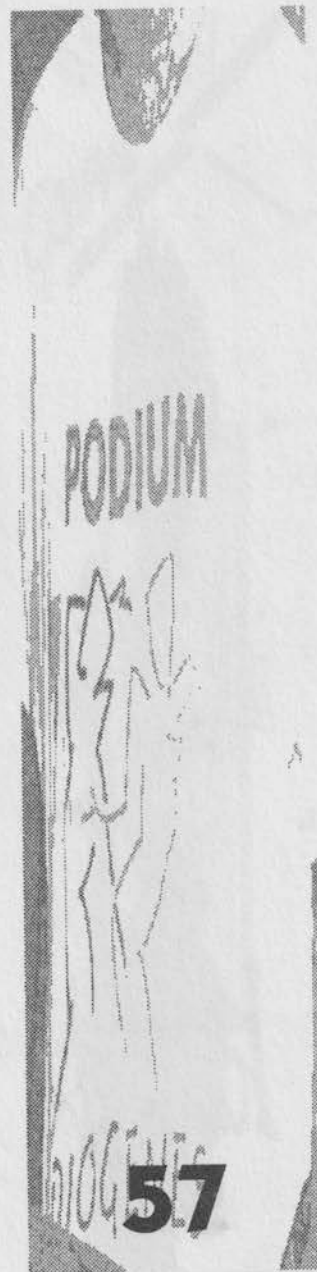
De meeste leden van Diogenes waren lid omdat leden geen entree hoefden te betalen voor het nachtcafé, een kleine groep om actief te zijn in Diogenes. Actief in het programmeren, maar ook actief voor elkaar: van Dioblaba-talkshows tot een zoveel gangen kerstdiner in de grote zaal voor medewerkers en vaste gasten. Dio afficheerde zich als een cultureel studenten-activiteitencentrum.

"Wij hebben geen duurbetaalde professionals in dienst die voor jou en ons de dienst uit maken. Nee, wij doen het zelf, samen met jou. In onze verschillende clubs, cellen, groepjes of hoe ze zichzelf nog meer noemen wordt onze gehele programmering bedacht. Dus als jij een *Dinky Toy Night* wil organiseren, dan doe je dat gewoon."

Diogenes: waarom, waarheen, waarvoor? Dat blijft een vraag die diep in de nacht in de kelder aan de bar beantwoord kan worden, maar ook een vraag die boven in de bestuurskamer steeds weer op tafel ligt. De notulen van de vergaderingen in 1987 waren niet zo verschillend van de notulen uit 1977 en ik hoop dat dat ook voor 1997 geldt. Laat Dio nachtcafé en zandbak blijven; de zandbak waarin steeds nieuwe mensen naar hartelust hun kastelen kunnen bouwen, prachtige creatieve programmeringsvoorstellen kunnen doen en organiseren. Want vernieuwing blijft de historische plicht van Diogenes.

Met Diogenale groet,
Susan Lammers

Toen secretaris van het bestuur en bamedewerker. Nu communicatieadviseur van het Nederlands Politie Instituut.



Waarde Rudolf,

Ik voel mij net een tijdreiziger. Ik stap met dit epistel terug in een vorig Dio-leven, waarin de *Diogonaal* nog hoogtij vierde. Toch is het voor mij ook weer niet zo ver terug, want in die periode kwam ik wel degelijk al in Dio. Onlangs vierde ik namelijk mijn persoonlijk tweede lustrum als Dio-ganger. Het is derhalve zeker niet ondenkbaar dat ik ooit tezamen met jou in het pand aanwezig ben geweest, al dan niet in beschonken toestand, maar dit hebben wij nooit geweten. Ik had toen ook niet het flauwste vermoeden dat ik ooit nog daadwerkelijk actief zou worden binnen Diogenes, zoals jij. Hoe kwam het ooit zo ver?

Ik was al jaren actief als (hoofd)redacteur van een ander studentenblad, *Freem* (Communicatiewetenschap). In die hoedanigheid kwam ik in contact met de vermaarde Piet-Hein Peeters, die zijn eerste columns nog door mij liet beoordelen en zich later *Gazza* ging noemen. Piet-Hein ontwikkelde zich tot een gerenommeerd columnist en schrijver en verwerd tot één der markantste personen binnen het Nijmeegse studentenleven. Zo werd hij in 1993 voorzitter van *Diogenes*. Piet-Hein en ik kregen in de loop der jaren een soort haat-liefde verhouding, waarbij we eigenlijk vooral het haat-gedeelte uitten. Het wederzijds respect, dat onmiskenbaar bestond, werd nimmer uitgesproken, integendeel. Het voorzitterschap van *Diogenes* vond ik dan ook een farce. Hij verweet mij dat ik een passieve prutser was met te gemakkelijke kritiek. Toch vroeg hij me regelmatig of ik ook niet wat voor Dio zou willen/kunnen betekenen. Ik antwoordde logischerwijs ontkennend en boorde Dio en Piet-Hein steevast de grond in. Als voorzitter werd hij opgevolgd door Carry Dirks, eveneens iemand met een fraai *Freem*-verleden, die ook de hoofdredactie voerde over de *Idiolaat*, de opvolger van de roemruchte *Diogonaal*. In 1995 vertrok Piet-Hein bij Dio. Op datzelfde moment werd Carry publi-acticoördi (zoals zij zelf de functie zo mooi noemde). Ik vroeg Carry of zij haar nieuwe functie nog kon combineren met het hoofdredacteurschap en dat bleek eigenlijk niet het geval. Ik toonde interesse en volgde haar op, zoals zij mij ooit had opgevolgd als hoofdredacteur van *Freem*. Het feit dat ik drie dagen na het afscheid van Piet-Hein toch nog mijn entree bij Dio maakte, kwam mij op heftige verwijten te staan. Piet-Hein noemde me verrader en overloper, man zonder principes. Hij haatte me oprecht, het was ware liefde. Hij bleef als *Gazza* nog wel pretentieuze columns in de *Idiolaat* schrijven, waarin hij mij meerdere malen subtiel neerhaalde.

Genoeg ego-tripperij. Terug naar de jaren tachtig. Prachtig was het toen, nog alle tijd voor studie en vooral voor andere activiteiten. Ik was wekelijks in Dio te vinden, uiteraard op donderdag. Na tweeën was Dio *the-place-to-be-and-to-drink*. De truc was toen nog om al voor twee uur binnen te zijn om de rij te ontwijken. Ik vraag me af of wij ooit tegelijk dronken in Dio zijn geweest.

Diogenes, waarom? Toen was dat vooral de nachtvergunning, een andere reden was niet eens nodig. Misschien weet jij er meer. Nu is het waarom van Dio voor veel studenten de Puberpopparty, maar als ware *Dio-diehard* heb ik de pretentie dat Dio meer is. *Diogenes* is in feite alles wat de student zich maar kan wensen en wat andere uitgaansgelegenheden niet kunnen bieden.

Diogenes, waarheen? Meer een vraag voor Mieke Telkamp. De toekomst is altijd ongewis; Dio zal zijn bestaansrecht moeten blijven bewijzen.

Diogenes, waarvoor? Dat is volkomen duidelijk. Voor studenten, een apart slag mensen dat in Dio de ultieme uitgaansplek kan vinden, al is het wel even zoeken.

Ik ben zeer benieuwd hoe jij heden, verleden en toekomst beziet van Dio en het blaadje (van *Diogonaal* via *Idiolaat* tot *Dioblaadje*: wist je overigens dat binnenkort het duizendste woord met een variant op "Dio" zal worden bedacht?). En hoe zat het in jouw tijd met het fenomeen deadline? Thans is de deadline de hoer van *Diogenes*: iedereen gaat eroverheen. En verder vroeg ik me nog af of jij familie bent van Willem Korsten (Vitesse en ex-NEC).

Adioeu,
Jan Sommerdijk

Het was altijd herfst, Jan, in Dio. Uit de diepte van het donkere verleden doemen de oude karpatenkoppen nu weer voor me op. Allereerst de blonde regelgermaan Paul van der Heijden die me, als enfant terrible van de Nijmeegse studentencultuur, bij Diogonaal betrok. 'Of ik geen literatuur wilde produceren voor de roemruchte vereniging.' Een voorwetenschappelijk vermoeden in mij zei dat Diogenes, de onttonner, naadloos overging in Dionysos, grenzeloos zuipen en lallen dus. Dat heb ik geweten. De eerste dag 'binnen' - zo praten criminelen over hun gevangenis - werd ik voorgesteld aan mijn celmaten en drinkebroeders: Thuur Verstegen, de onversaagbare Brabander, Peter van der Heijden, de patjakker in apepak en Jean-Louis 'Nemesis' van Doren, de sphinx die hem te goed lustte. Nozems waren we, maar aardige nozems. Ze staan nu allemaal droog, naar ik heb vernomen. Moge de wind die waait waar-i wil hun beeltenis medevoeren richting oneindigheid.

Die eerste dag werd ik ontboden bij Majel Blondes, de andalousische vriendin van onze voorzitter met het radde tongetje, Joy Arpots. Je begrijpt, ik was negentien en hoewel querulant nog vol ontzag voor het Bestuur, waarvan ik het beeld uit de jaren zestig had: mannen in zwarte pakken met linten en medailles op hoge houten stoelen rondom een groot eiken bureau, met namen als Hughes Boekraad, Henk Struyker Boudier en Pé Hawinkels. Ik struikelde de krakende trap op die ik later, veel later, ook weer af zou donderen. Aangekomen in het voorzittershok spatte het zonlicht recht in mijn bek zoals ook Majels prompte vraag: "Zal ik je even pijpen?" Welkom in Diolala. Het jaar was 1988, sex condoomloos, Aids een ver spook, de mensen oprecht en hard werkend.

Nu doemen ook die andere piassen op: de later voortvluchtige Godfried (god) Verstegen, inmate Leo Jacobs natuurlijk, de castraat-barbeheerder Peter van Hezewijk, glazenhaler Frankenstein, Juri het Vleesgeworden Biervat, de Stempfer Brothers, de twee Limburgse Homoneven, Straight Alfons Kees, Paul 'Dioblalbla' van Liempt, Creep no. 1, kunstschilder Willem 'immerstoned' van Herpen en weet ik welke desperado's. Ook hun beeld, wind, voer het mede.

Steevast op het wolvenuur kwamen we in het redactiehok tezamen. Twee aan de ontgoochelde barbeheerder ontlokte kratten bier op tafel, in de achtergrond het zachte zoemen van onze Macintosh. We gingen het anders doen, radicaal anders. Het blad diende weer inhoud te krijgen, we mochten ons geliefd publiek niet langer de vrucht van onze geest onthouden. 32 lege pagina's en 5 zichzelf vulende glazen voor ons: we hoefden dat alleen maar om te keren. Perversie is letterlijk Pervolte, omkering.

Buiten voltrokken zich de laatste revolutietjes: de kraakbeweging nam bezit van Onderbroek en Mariënborg en liet klinkers regenen op banken en M.E., studenten gooiden eieren naar Deetman en hakten Erasmus' neus af, Radio Rataplan kafoneerde tussen inbeslagnames door, feministische bevrijdingstheologie voerde onze aanstaande intellectuelen dol, iets later kondigden de val van de Berlijnse Muur en de eerste Acid & XTC het Fin de Siècle aan.

Binnen susten we ons bloedend hart aan de moederborst met haar nimmer stokkende stroom stimularia. We waren ons bewust van de culturele traditie waarin wij stonden: Pé Hawinkels' Ulcusjes in het NUB, Herman Broods *Glamoer*, de *Loshladige* van bosduivel Beijk. Vervaarlijke reputaties die enerzijds de moed

in de schoenen deden zakken, anderzijds ons opstuwden tot nieuwe hoogten. De niet-westerse gepassioneerdeheid van het Chinese sterrenbeeld Vuurpaard begon in mij te borrelen. In vurige, met frenische angst aangehoorde speeches riep ik op ons te verliezen (*Les Disparu*, de Verdwenenen) in een oneindige roes en passant de oude orde meesleurend naar het zwarte gat dat onze toekomst was. Ik bralde als een rebel without a pause: 'Revolutie is je historische plicht' en schreef 'De vraag of Dio kut is dient ongesteld te blijven.' Ja, Jan, wij waren ons er eentje. Opmerkelijk was dat de uitkomsten van onze redactievergadering geen neerslag in het blad vonden. De meetings waren een katharsis voor onszelf, ontboezemingen van jongenshart tot jongenshart, die ons opkrikte om in alle stilte ons eigen 'ding'

Toen redacteur van
Diogonaal. Nu brood-
schrijver.



te gaan doen. Na afloop daalden wij, rizomatische pannelikkers, de trap af richting kelder, de zwetend Joelende massa in. Het blad deden we er vooral 's ochtends even bij, in afgewende stijl zozegd. Wat van de drukker terugkwam verbaasde ons evenzeer als het bestuur en ons geliefde publiek.

Het waren goede tijden, Jan, voor Dio. Als enige club met nachtvergunning stroomde het bier na tweeën rijkelijk en de pecunia viceversa. Ik reisde stad en land af met de Garagedichters en Tzara en gebruikte mijn eerste speed met Rob van Erkelens op Dio's plee. Lees zijn *Uur van Lood*, een feest van herkenning voor Diogenoten. Maar ook ontwaakte door de pervertering een zachte kant in mij: ik werd me bewust van mijn religieuze natuur en las gelukkig tegelijkertijd Reve. God als Slaaf, Broeder en Meester. Achteraf beschouw ik dat als de zegen van ons Delirium Preacox.

Op het toppunt verliet ik het feest, kerstmis 1989. Joy verwees naar Diogenes als springplank, voor mij een duik in het onbekende. Mijn Diagonalen drukten me een Koran in handen en ik gaf mijn laatste toespraak: onder een bezwerende blik hield ik drie minuten eindelijk mijn bek. Die ochtend heb ik in alle stilte mijn fiets in de fontein voor Diogenes gezet en drie rondjes counterclockwise gereden, mijn uitredingsrite. Het echte leven in.

Onze Diagonalen raakten van slag. Foto's werden tot onherkenbare proporties opgeblazen, aankondigingen cryptisch verneukt, deadlines verkracht. Niet lang daarna, tijdens een verzameling van de stamoudsten in de kelder, werd het clubje met onmiddellijke ingang opgeheven. Dat was echter nog niet het einde, reeds.

Zoek de archieven eens na op het laatste nummer, de *Nieuwste Losbladige*. Dat nummer zwerft nog steeds als een sondische boomerang door het Al. En als je ooit in Diogenes een klopgestoot hoort, dan is het die éne Diagonaal die persklaar was, maar nooit verscheen. Ach Jan, we waren kinderen en speelden in de zandbak die Diogenes is, maar gelukkig waren we niet zo afatisch en infantiel als de huidige generatie. By the way, ik heb later van derden vernomen dat Majel fantastisch pijpen kan.

Rudolph Korsten



Handwritten text: "GONNAAL -DIO" written diagonally across the page.

Een uitgave van studenten activiteiten vereniging Diogenes
ter gelegenheid van het achtste lustrum op 13 december 1997

Hoofdredactie:

Steven Trooster

Redactie

Daphne Abels

Marc van Bakel

Research

Maurice Langenhoff

Steven Trooster

Vormgeving & Opmaak

Jochem Roelofs

Steven Trooster

Met medewerking van:

Eva Jaspers

Eef Lanoye

Druk

Extrapool, Nijmegen

Foto's:

Esther Aarts 80

Bert Beelen 30

Flip Franssen 31, 76

Hans Hendriks 21

Esther Krul 70

Paul Schmitz 26 a & b

Ralph Schmitz 3, 5

Leon Steijns 47, 57

Jan van Teeffelen 22, 29, 35, 69

Steven Trooster 34, 46, 50, 52, 75, pag. 61

Monique Vaessen 81

Privé collectie Hein Fokker 56

Archieven Diogenes 1, 2, 4, 6, 8, 9, 14-18, 23, 24, 38, 44, 45, 48, 54, 55, 58-65, 68, 74, 78, 79, 83-87

Archieven KDC 7, 10-13, 19, 20, 25, 27, 28, 32, 33, 37, 39-44, 49, 51, 53, 66, 67, 71-73, 77, 82, pag. 4

Studenten Activiteiten Vereniging Diogenes, 1997